

De „I. C. A. R.” Met vele eigen opnamen. — De St.-Sebalduskerk te Nürnberg. Pracht-foto's. — De Kroonprins van Italië in ons land. — Wat de Staat voor ons natuurschoon doet. — De Rogge-oogst.

No. 11
(37)
13 Sept.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

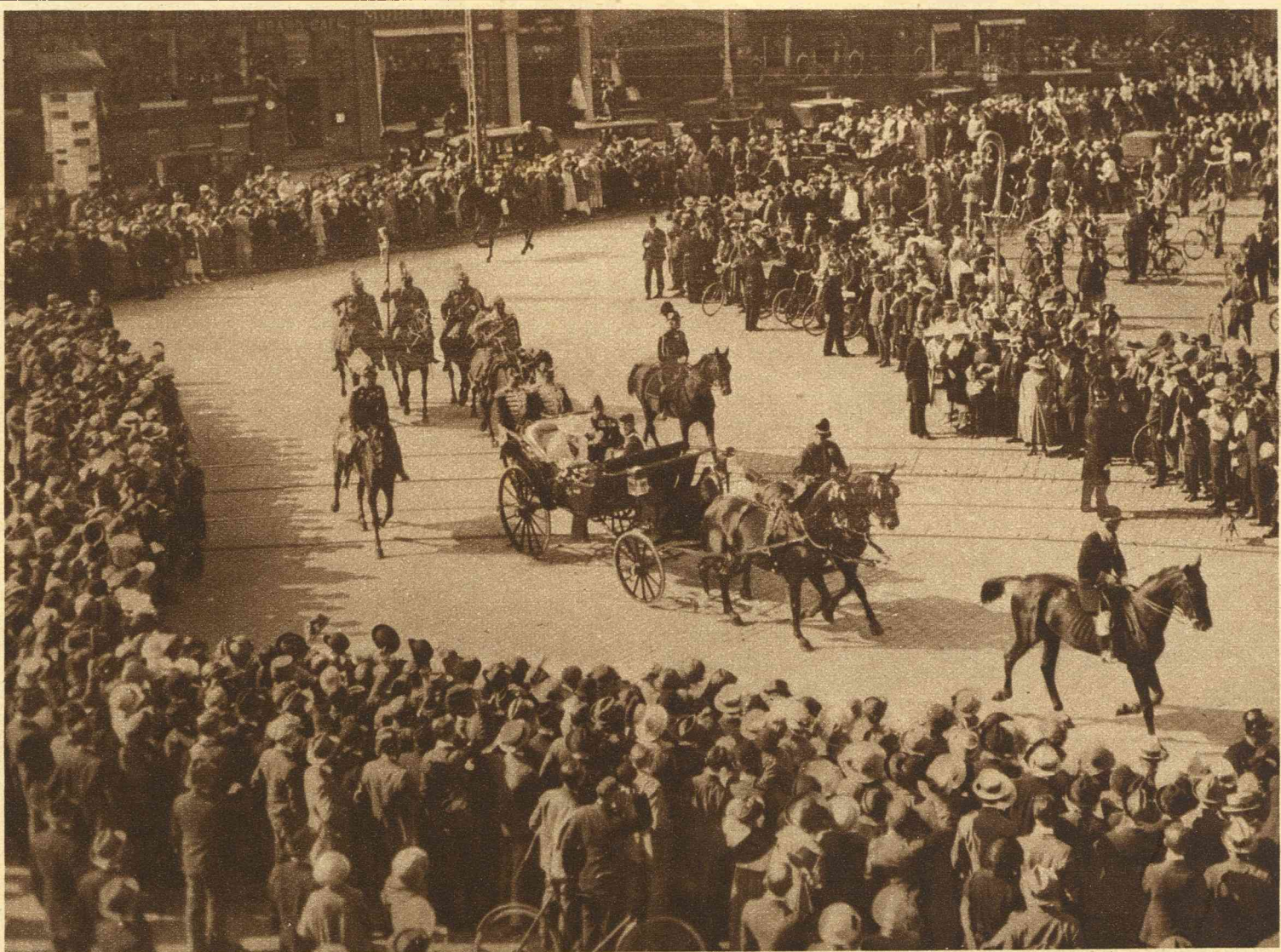
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

Het Koninklijk bezoek aan Kopenhagen

H. M. de Koningin en Z. K. H. den Koning van Denemarken met den kroonprins Frederik in het hofrijtuig op weg van het Station naar Arnalienberg.

De stoet in de straten van Kopenhagen.

WAT DE STAAT VOOR ONS NATUURSCHOON DOET

Een door overstuwning bedreigd dennenbosch (Boschwachterij „Dwingeloo”).

Dennenbosch met opslag van jeneverbes (Boschwachterij „Appelscha”).

Hoe de Nederlandsche staat ons natuurschoon bevordert, aankweekt en instand houdt,— dat is het waarover wij het in dit artikel eens even hebben wilden. In een vorig artikel, „lets over onze bosschen” getiteld, stelden wij de belangrijkheid der bosschen uit esthetisch, gezondheids- en ook uit praktisch oogpunt in het licht, en wij wezen erop, hoe de oppervlakte aan bosch in ons land, evenals in verreweg

bosch laat gedijen en tot volle kracht komen, terwijl particuliere eigenaars vaak het geboomte veel te jong laten kapen, om er zoo spoedig mogelijk geld voor te krijgen.

Deze staatsbemoeiing dateert in Holland eerst van de laatste 25 à 30 jaren. Bij den dood van Prins Frederik in 1882 vervielen de in bruikleen afgestane bosschen en gronden der houtvesterij „Breda” weder aan den Staat. In 1891 werd voor het beheer dezer bosschen een deskundige aangesteld, en werd een aanvang gemaakt met de bebossching der heidegronden bij Chaam. In 1894 werd door de Ned. Heidemaatschappij in opdracht van den staat begonnen met de beplanting van de Schoorlsche duinen; in 1895 geschiedde hetzelfde met de staatsduinen op Texel. Twee jaar later kocht het rijk heide en stuifzand, samen ruim 2600 H.A., bij Kootwijk op de Veluwe. En wederom twee jaren later werd tot de oprichting van een staatsboschbeheer besloten, (21 juli 1899). Het oppertoezicht ervan berust bij den minister van Landbouw. Het technisch beheer wordt gevoerd door een inspecteur der staatsbosschen, terwijl aan het hoofd van elke houtvesterij een houtvester staat, onder wie wederom een aantal boschwachters met het beheer van de verschillende boschwachterijen belast zijn. Behalve de reeds genoemde terreinen bezit de staat er thans nog een groot aantal andere, door aankoop intusschen verkregen en waarvan wij het Haagsche bosch, de duinen bij den Haag, Wassenaar en op Vlieland en Terschelling noemen.

Een flinke stap voorwaarts in de goede richting mag ook de regeeringsbemoeiing heeten met de bebossching van woeste gemeentegronden. In 1907 werd besloten dat de staat aan de gemeenten tot dat doel renteloze voorschotten verstrekken zal en de ontginning, enz. aan het staatsboschbeheer wordt toevertrouwd.

Tot de overige bemoeiingen van het Staatsboschbeheer hoort o.a. verspreiding van kennis omtrent schadelijke insecten en zwammen, wat door uitgave van platen en vlugschriften geschiedt; een algemeene voorlichting van het publiek, door middel van brochures betreffende zijne werkzaamheden, en, zeker niet het minst, door het Museum van het Staatsboschbeheer, in 1916 in het gebouw Nieuweroord te Utrecht geopend en thans gevestigd in het bestuursgebouw van die instelling, Musuemlaan 2, aldaar.

Een bezoek aan dat museum is alleszins aan te bevelen. Men krijgt er een volledig overzicht van wat de Staat in ons land op boschbouwgebied presteert en hoe daarbij wordt te werk gegaan. Men vindt er grafische voorstellin-

gen en kaarten en een reeks van schitterende foto's, welke laatstgenoemde een beeld geven van de werkzaamheden der ontginningen, de bebossching, de vastlegging van stuifzanden, enz. Voorts vindt men er een prachtige verzameling van geprepareerde insecten, zwammen, zoogdieren en vogels, die voor de bosschen schadelijk zijn; een collectie van gesteenten en grondsoorten, die den bodem in Nederland

Jong grove-dennenbosch (Gemeente-bebossching onder Duizel en Steensel).

de meeste landen op beangstigende wijze is afgenomen. Ons land behoort tot de meest bosch-arme van Europa. In 1920 bleek slechts 7.62 pct. van den bodem, uitmakende 249055 H.A. door bosch bedekt. Dit bosch behoort verreweg voor het meerendeel aan particulieren ($\pm$ 81 pct, volgens een rapport van de Ned. Boschbouwvereniging in 1919). In de laatste jaren is die verhouding geleidelijk gewijzigd ten gunste van Staats- en gemeentelijk bezit. Immers de bebossching van woeste gronden door den staat en de gemeenten neemt meer en meer toe; de bebossching door particulieren neemt daarentegen gaandeweg af; veel bosch in privaat bezit werd gerooid. Het groote voordeel van ingrijpen van den Staat is, dat deze een geschoolde vakkundige behandeling ononderbroken op de bosschen toepast, en daarbij het

Beboscht duin in de Boschwachterij „Schoorl”.

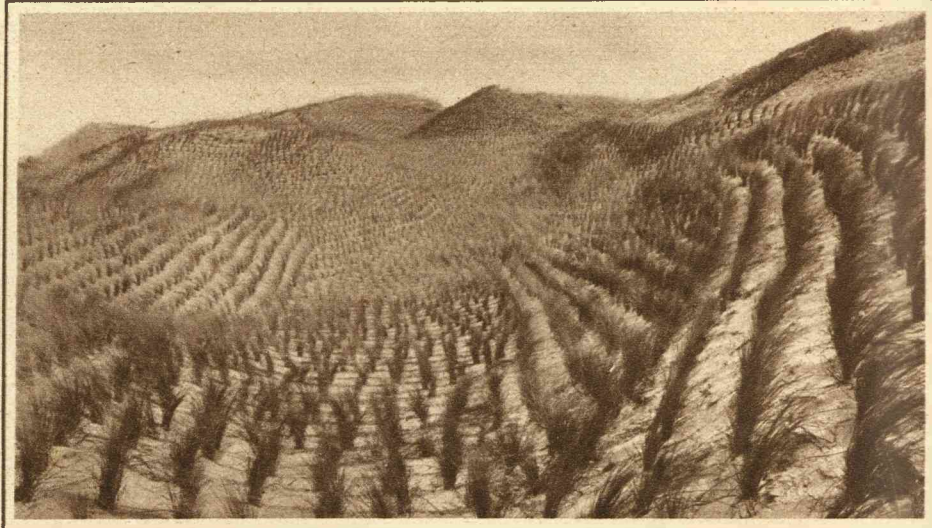
vormen; een mooie verzameling van houtsoorten en van alles en allerlei, wat met het boschwezen en het boschbouwbedrijf verband houdt.

Wij meenen met dit artikel, dat uiteraard beknopt moet zijn, in grove trekken de nuttige instelling, welke het Staatsboschbedrijf is, te hebben geschetst, en hopen de waarlijk wel wat geringe belangstelling van het groote publiek een weinig te hebben vergroot. Meer nog dan onze woorden zullen zonder twijfel de hierbij gereproduceerde foto's u een indruk geven van het schoone en belangwekkende werk dat door ons Staatsboschbeheer verricht wordt.

M. V.

Woest duin in de Boschwachterij „Schoorl”.

Met helm vastgelegde duinen te Schoorl.

HET SPOOK

Gevolg gevend aan een vriendelijke uitnodiging, ging ik eens voor eenige weken bij mijn neef Henk Terveer logeeren.

Zooals gewoonlijk werd ik erg hartelijk ontvangen; toch bemerkte ik spoedig, dat de familie zich in een treurig-opgewonden stemming bevond.

In de serre liep dr. Rozen, de veearts, met een bleek, vastberaden gezicht op en neer. Ik kende hem al sinds langen tijd, den dokter, die in een bescheiden hoekje van een nog bescheidener dagblaadje den op zijn gebied alles-omvattenden geleerde uithing, en die zichzelf en Pasteur, omdat hij evenals de laatste bekend was met de hondsdolheid veroorzakende bacillen, steeds „wij tweeën” noemde.

Vriendelijk begroette ik onzen populairen veearts.

„Goedendag, Dr. Rozen. Bij welk ongeluk moet ik nu juist tegenwoordig zijn?”

„Hector moet sterven, hoezeer het mij ook spijt,” antwoordde hij gewichtig.

Nu wist ik waarom de schoone oogen van mevrouw Terveer, mijn nicht, zoo vochtig waren, waarom de kinderen slechts met moeite hun snikken onderdrukten en wat de wolken op het voorhoofd van mijn neef betekenden.

Hector moest sterven! Hector, Henks geliefde, oude jachthond, dat verstandige dier! Hector, die ver in den omtrek bekend was om zijn ontelbare jachtavonturen, de oogappel van de familie Terveer en het hoogstgewaardeerde stuk van de bruidschat van mijn nicht! Want Henk kreeg hem, toen hij de bruidegom was, van zijn schoonvader cadeau, en sinds dien tijd was het dier getuige van den vreedzamen en gelukkigen echt van het paar. Hij stond óók aan de wieg der kin-

uitgesloten, dat, wanneer men hem in leven liet, in één, twee dagen zich dolheid bij hem openbaren zou. De verantwoording voor dit, de familie in gevaar brengend geval, mocht hij echter niet op zich nemen en daarom moest Hector nog dienzelfden dag worden doodgeschoten.

„Het zal werkelijk een verlichting voor hem zijn,” zei mijn neef Henk en beval toen, al zijn energie bijeenverzamelend aan de meid den jager met het geladen geweer te roepen.

„Hoe gauwer het maar gebeurt, hoe beter!” zei hij.

„Als er toch geen andere weg meer is, dan heb je zeker gelijk, Henk!” zei ik.

Het heele huis jammerde en zuchtte, en mijn nicht verzocht nog, eer zij zich met haar drie kinderen in de andere kamer terugtrok, Hector maar zoo ver mogelijk van huis weg te brengen, opdat men de moordende schoten niet hooren zou. De oudste jongen echter, de twaalfjarige Henk, bleef, zijn vast karakter toonend, trouw aan Hector's zijde en verklaarde, dat hij hem op zijn laatsten gang begeleiden wilde.

De jager trad spoedig daarop met zijn geladen geweer binnen, en het was werkelijk noodig, dat de hardvochtige Henk besloten was mee te gaan, want Hector wilde, als had hij vermoeden van de opdracht, die omtrent hem verstrekt was, niet met den man meegaan, en eerst toen de knaap hem vriendelijk toesprak, wankelde hij gelaten de kamer uit en door den tuin het veld in . . . Zelfs de bedienden kwamen kijken en wenkten het dier ten afscheid toe . . .

Dr. Rozen, mijn neef en ik echter luisterden in den tuin naar het schot . . .

Na ongeveer twintig minuten dreunde de dubbele knal.

„Arme Hector!” zuchtte Henk.

Na de vervulling van zijn zwaren plicht nam de dokter afscheid en reed weg. Wij echter gingen weer het huis binnen en vertelden aan de familie dat alles voorbij was.

Spoedig daarop kwam ook de hardvochtige Henk binnen, en men wist niet recht hoe men over zijn flinkheid oordeelen moest, want men bemerkte niet het geringste spoor van opwinding aan hem.

„Hoe was het, Henk?” vroeg zijn vader.

„Wij zijn een eind het veld ingelopen; bij een grooten populier ging de jager voorzichtig achter Hector loopen, vuurde tweemaal en schoot hem direct dood. Hij heeft hem op dezelfde plaats direct vier voet diep in de aarde begraven.”

„Kon jij dat allemaal maar zoo kalm tot aan het einde toe aanzien?” vroeg een van mijn nichtjes.

Henk haalde de schouders op en lachte.

„Vlegel!” riep het meisje kwaad uit.

En ook wij waren over de harteloosheid van den jongen bewogen en deden hem, zijn vader en moeder niet uitgesloten, de heftigste verwijten, die hij onverschillig en koppig aanhoorde, om dan, als de storm zich gelegd had, kalm de kamer te verlaten.

door een vreemd, spookachtig gerucht. Het was alsof ik iets hoorde snuiven en kuchen . . . Wat was dat? De gordijnen voor mijn ramen had ik niet dichtgedaan en het door mijn venster naar binnen vloeiende licht der maan wierp een groote, witte vlek op den tegenoverliggenden muur. Toevallig keek ik daarnaar, en daar zag ik . . . in die witte vlek . . . als op een film, scherp gemaskeerd, de omtrekken van een jachthond. Weer hoorde ik dat snuiven en — nu stond de heele hond, kwispelstaartend en schuddeënd met zijn kop, op de witte vlek afgebeeld.

O, verstand! Verlaat mij niet! Als ik niet slaap — en ik ben zeker, dat ik wakker ben — dan was deze hondenschaduw of schaduw hond — de doode Hector.

Ik beken eerlijk, dat ik werkelijk een oogenblik als verstaend neerlag; toen bedacht ik echter, dat het misschien een in den tuin gekomen hond was, die op mijn vensterbank gesprongen was, en dat het maanlicht zijn silhouette op den muur geworpen had.

Ik sprong uit bed en liep naar het raam. Werkelijk zat daar een hond tegen de ruiten geperst.

„Ga je wèg!” riep ik door het raam.

Het dier sprong weer in den tuin, bleef onder mijn raam zitten en keek mij aan. In het heldere maanlicht kon ik thans duidelijk zijn kleur en omtrek onderscheiden, en weer voelde ik een ijskoude rilling langs mijn rug loopen.

Hij was het! Dat was de doode Hector! Hij was uit zijn graf opgestaan! En hij was vèèl dikker! Als doode menschen in maan-verlichte nachten terugkeeren, dan zien zij er bijna uitgeteerd uit; bij doode honden blijkt het tegendeel.

Ik vertrouwde echter mijn eigen oogen niet, maar verzamelde al mijn moed, opende het venster en riep: „Hector!”

Op 't zelfde oogenblik echter zat het spook tot mijn groote schrik met één sprong in het venster, liet zich in de kamer vallen en liep kwispelstaartend en dankbaar om mij heen,

Het maaien der rogge.

De gemaaide rogge wordt tot garven gebonden.

DE ROGGE-OOGST

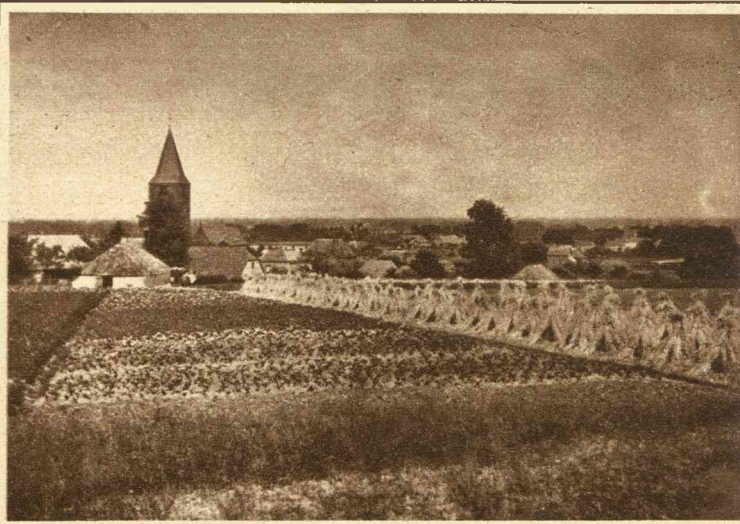
Links:

Een rustpoos onder den arbeid.

Rechts:

Gezicht op een afgewerkt roggeveld onder Zeddam.

De Rogge is een korensoort met roodachtig-vierkante aren, afkomstig uit Z.W.-Europa en het aangrenzende gedeelte van Azië. Zij vormt de belangrijkste korensoort voor Midden- en Noord-Europa en wordt zelfs als zomer- en winterrogge in vele soorten tot op 1500 Meter boven de zee verbouwd.

deren; ja men mag zelfs zeggen, dat hij aan de zorgen voor de kleinen een werkzaam aandeel nam. Hector gold als een lid der familie, waarmee hij tot heden toe vergenoegd en gelukkig samenleefde.

En nu moest hij sterven! Dat was nu niet alleen een treurige, maar zelfs een ernstige geschiedenis.

Daar lag de ter dood veroordeelde in zijn gewone hoekje van de huiskamer, op 't bekende, bijna versleten kussen, dat mevrouw Terveer, toen zij nog niet getrouwd was, voor hem gemaakt had, en keek mij treurig aan.

„Hector!” riep ik, zelf bijna tot tranen geroerd. Hij herkende mij en probeerde kwispelstaartend naar mij toe te komen, maar hij wankelde en viel, en zijn beenderen rammelden, zóó mager was hij geworden.

Dr. Rozen verklaarde zeer wetenschappelijk het gansche geval. Volgens hem was Hector wegens zijn ouderdom zeer vatbaar voor bacillen, die nu al sedert maanden in de maag en de longen heele kolonies vormden.

Tevergeefs vocht hij, Dr. Rozen, met de wapens der wetenschap tegen deze verderfelijke wezens; tevergeefs betaalde mijnheer Terveer het geld voor de geneesmiddelen; tevergeefs maakte mevrouw eigenhandig iederen avond priesnitzomslagen, en tevergeefs veranderde men het voedsel van Hector. Hij at al sinds weken bijna niets meer, liet zijn melk onaangeroerd staan en was de laatste paar dagen bang-voor iedere vloeistof, zelfs voor zijn drinkwater. Dit laatste verschijnsel bewoog den dokter, het lijden van het arme beest eindelijk energiek aan een eind te maken. Want het was niet

De heele verdere dag was voor ons verloren. Behalve over Hector treurden wij ook over Henk en mijn nicht en neef overwogen in allen ernst hoe zij voorkomen konden, dat er uit hem een slecht mensch zou groeien.

Van wien zou die jongen toch die hardheid geërfd hebben? Wij lieten de geheele rij voorouders de revue passeeren en zochten bij elke representant naar een gelijkenis met Henk's karaktertrekken, om eindelijk een aanknopingspunt te vinden bij een in den tijd van Willem I levenden oom, die indertijd vrijwillig had dienst genomen en zich steeds beroemd had op zijn in hart en nieren soldaat-zijn. De weinige brieven, die hij gedurende zijn veldtochten geschreven had, getuigden steeds van opgaan in het avontuurlijke, ruwe militaire leven. Op dezen stellig ruwen voorzaat geleek Henk ongetwijfeld.

Den volgenden dag gingen de kinderen het graf van Hector versieren en smeekten hun vader een gedenksteen op het graf van den hond te mogen zetten. Mijn neefje Henk bekommerde zich om al dat gedoe weinig of niets; hij bemoeide zich weinig met de andere kinderen en ook onder onze oogen kwam hij niet veel . . .

Snel vervlogen de twee weken die ik bij mijn neef doorbracht. De menschen troosten zich en vergeten snel; de kinderen nog sneller. Wij treurden al niet eens meer over Hector's dood en de kinderen hielden van den anders weinig in aanmerking komenden concurrent van Hector, Achilles, al bijna evenveel als van den eersten.

Den nacht vóór mijn vertrek, werd ik plotseling gewekt

likte mijn handen; in één woord: hij was oneindig gelukkig!

Nu opende ik de deur van de huiskamer, waarop de doode en toch levende Hector naar binnen stormde en het zich op zijn oude kussen gemakkelijk maakte.

Mijn nerveuze opwinding kalmeerde wat, want ik had toch nog nooit gehoord, dat 'n geest met zoo'n welbehagen snorkte als Hector het in weinige oogenblikken tijds deed.

Vroeg in den morgen keek ik weer eens in de huiskamer. Werkelijk, ik droomde niet! Hector sprong lustig en vroolijk en zoo dik als een padde in 't rond.

Ik maakte de heele familie wakker, en de uitroepen van vreugde, die zich bij het zien van Hector lieten hooren, tarten eenvoudig iedere beschrijving.

De jager en mijn neefje Henk hadden het bevel van Dr. Rozen niet opgevolgd. De twee schoten, het gedolven graf — het was allemaal slechts comédie geweest. De jager had het dier bij een van zijn vrienden ondergebracht, en daar had men het niet, in spijt van de voorschriften van Dr. Rozen, met melk en medicijnen gevoed, maar met kluijjes, vleesch en aardappelen. Toen hij weer op krachten gekomen was, was het trouwe dier in den nacht aan zijn verzorgers ontvlucht.

Dr. Rozen zei weliswaar, dat hij juist daarom zoo dik geworden was, omdat hij in zijn laatste stadium van waterrees verkeerde, maar dat liet ons allen eenvoudig koud.

Sinds zijn terugkomst zijn nu al verscheidene jaren verlopen en hij heeft in dien tijd den jongen Henk op voortreffelijke wijze leeren jagen.

EEN PRAATJE OVER EEN WELBEKEND ARTIKEL

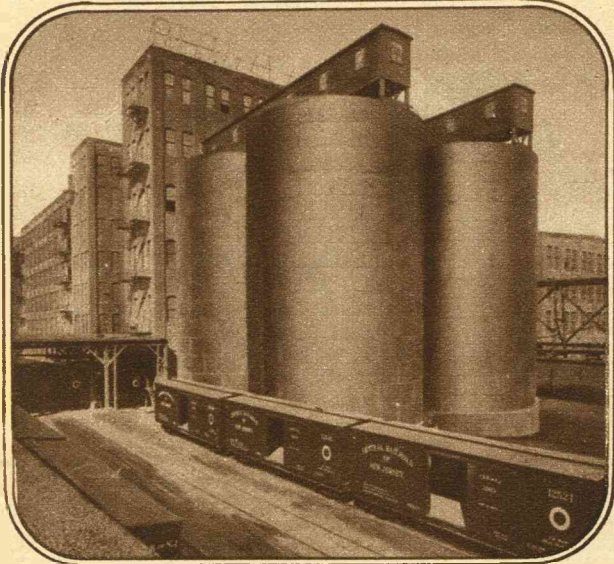
Terwijl in onze zône Mais bijna niet volrijp wordt, en daarom niet als voedsel voor menschen kan dienen, is dit in Amerika, waar het eerste wel het geval is, geheel anders en is het daarom een van de voornaamste voedingsmiddelen geworden.

Reeds voor meer dan honderd jaren wisten de inboorlingen in Amerika nut te trekken uit de bij uitstek voedende eigenschappen van de Mais en dit bracht in het midden der vorige eeuw de Heeren Duryea er toe, om op hun beurt het als gezond en krachtig voedingsmiddel bijzonder geschikte zetmeel, dat in de Mais voorkomt, af te scheiden. Echter niet op de zeer primitieve manier waarop de Indianen dit doen, doch door langs wetenschappelijken weg de na-deelige bestanddeelen te verwijderen en de nuttige bestanddeelen op zuiver mechanische manier te raffineeren. Op deze wijze verkregen zij een voedingsmiddel van de allerbeste kwaliteit, hetwelk zij den naam „Maizena” gaven.

Sindsdien heeft de fabricatie van „Duryea's Maizena” natuurlijk met de ontwikkeling der wetenschap gelijken tred gehouden. Het lijkt ons daarom interessant hieronder een korte beschrijving van dit artikel te geven, dat thans over de geheele aarde wordt verbruikt.

Voor meer dan 75 jaren begonnen de Heeren Duryea, toenmalige bezitters van de National Starch Co., met de fabricatie naar een geheel nieuwe methode van een bij uitstek fijn en zuiver meel uit Mais, dat zij onder het merk „Duryea's Maizena” in den handel brachten.

In Europa deed dit product zijn intrede op de Grootte Wereld-Tentoonstelling te Londen in 1862, waar het met den eersten prijs bekroond werd als een uitstekend voedingsmid-

Gezicht op een gedeelte der fabrieksgebouwen.

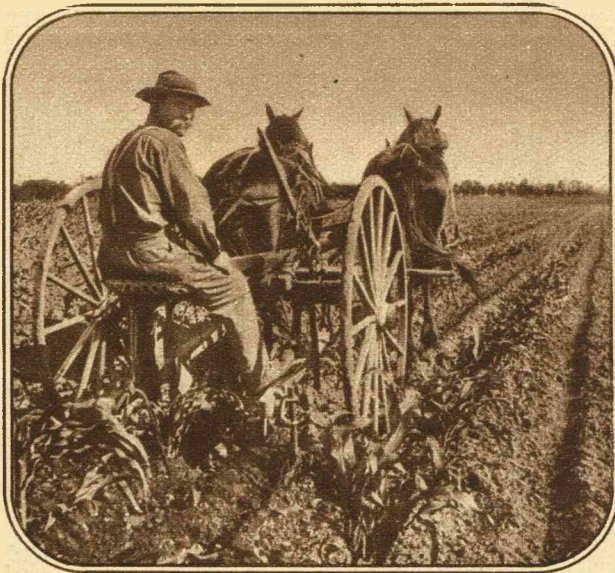
del en in 1863 ontving Maizena Duryea op de tentoonstelling te Hamburg den eersten en eenigen prijs die voor voedingsmiddelen werd uitgereikt. Sedert dien tijd heeft dit product, hetwelk door de Wet beschermd wordt, onder den naam van de eerste fabrikanten „Duryea”, over de geheele wereld burgerrecht verkregen.

Het spreekt van zelf, dat voor de fabricatie van dit edele product uitsluitend de beste kwaliteit Mais gebruikt kan worden, doch men bedenke, dat Amerika's belangrijkste oogst Mais is, zoodat de fabrikanten een ruime keus hebben om de mooiste en beste kwaliteit Mais voor hun fabrieken uit te zoeken.

Bij aankomst in de fabriek wordt de Mais in de eerste plaats van dop en andere onzuiverheden gereinigd, terwijl het kaf door borstels en ventilators verwijderd wordt. Daarna komt de Mais in groote bakken waar zij ongeveer 48 uur in lauw water blijft staan, dat steeds op dezelfde temperatuur gehouden wordt. Na het verblijf in deze bakken zijn de Maiskorrels sterk gezwollen. Vervolgens worden de maiskorrels gedeeltelijk gekneusd, waarna de kiem, welke olie bevat, boven drijft en afgeschept wordt. Daarna wordt de massa nog eens zorgvuldig gemalen en wordt dan eindelijk met een rijkelijke hoeveelheid zuiver water vermengd en over beweegbare zeeften gevoerd. De zeeften zijn gemaakt van de fijnste en zuiverste zijde welke gefabriceerd wordt door Zwitsersche zijde-fabrikanten, welke daarvoor uitsluitend, om dit doek te vervaardigen, een fabriek hebben opgericht.

Op deze zeeften, welke door machines voortdurend in een snel heen- en weergaande beweging gehouden worden, wordt de in water opgeloste massa geroerd. Ondanks de bijna microscopische fijnheid van het weefsel, zijn de openingen nog groot genoeg om de fijne zetmeel-deeltjes door te laten tezamen met eenig gluten, dat in de maiskorrels aanwezig was, terwijl daarentegen de zemelen en het grootste gedeelte van het gluten door de machines weggevoerd worden naar de droogtrommels, waar deze afval gemalen en gedroogd wordt om als veevoeder dienst te doen.

Het fijne meel, dat door de zeef is heengegaan, wordt opnieuw met zuiver water aangemengd en komt dan in groote bakken, voorzien van een roerwerk, waar de massa eenigen tijd in beweging gehouden wordt. Deze bewerking heeft als gevolg, dat de zwaardere meeldeeltjes op den bodem zinken, terwijl de lichtere glutendeeltjes naar boven gewerkt

Het bewerken der Maisvelden.

en door het water medegevoerd worden. Het meel wordt daarna uit de bakken verzameld, opnieuw met versch water aangemengd en in dezelfde bakken teruggevoerd.

Deze bewerking wordt 5—6 maal herhaald. De z.g. stijfsmelk wordt dan langs goten vervoerd die vervaardigd zijn van bijzonder hard en glad hout en welke op een lengte van 50 Meters een helling van ongeveer 30 cM. bezitten en terwijl de stijfsmelk langzaam wegvloeit, zetten zich de meeldeeltjes langzamerhand op den bodem af. Wanneer de massa het einde der goten bereikt heeft, zijn de zuivere meeldeeltjes allen op den bodem afgezet, terwijl werklieden met behulp van speciale schuimscheppers de glutendeeltjes welke zich nog in het mengsel mochten bevinden afscheppen.

Deze goten vullen zich gedurende 24 uur met slechts een 25 cM., dikke laag van meeldeeltjes. Het beste deel van het meel bevindt zich in het midden van de goot, waar het afzonderlijk uitgeschept wordt om nog 5 of 6 malen gewaschen te worden. Het spreekt vanzelf, dat er voor het waschen zuiver en ziektekiemvrij water gebruikt wordt.

Na het drogen, dat langzaam geschiedt en 6 tot 7 dagen duurt, worden de buitenste en bovenste lagen, welke direct aan de warmte blootgesteld zijn geweest, verwijderd en het overige wordt zeer fijn gemalen in een machine welke het meel volkomen stofvrij bewerkt en aflevert.

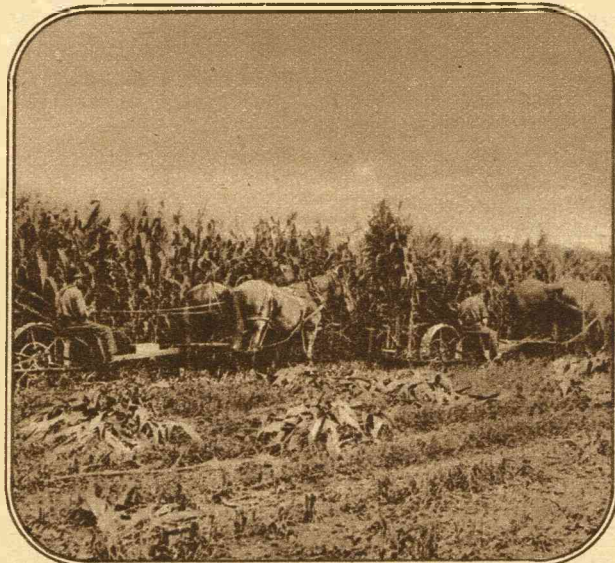
Vervolgens wordt het meel nogmaals over een zeer fijne zijden zeef gevoerd, die slechts de allerfijnste deeltjes doorlaat en daarna eerst wordt het meel in de welbekende gele pakjes verpakt, welke behalve den naam „Duryea's Maizena”, ook op de voorzijde het welbekende plaatje, een Indianenkamp voorstellende, vertoonen.

Bovenstaande beschrijving geeft een klein begrip van de groote zorgvuldigheid die bij de fabricatie van dit product in acht wordt genomen. De machines die hiertoe nodig zijn, zijn voor het grootste gedeelte door de fabrikanten gepatenteerd en de geheele installatie is zoo ingewikkeld en duur, dat slechts een groote Maatschappij, welke over enorme kapitalen beschikt, zich deze kan aanschaffen. Om deze reden is „Duryea's” ongeëvenaard wat betreft de kwaliteit en reinheid, en de „eenige echte” Maizena.

De National Starch Co., thans de Corn Products Refining Co., New-York, brengt buiten de Duryea Maizena nog tal van andere, doch uitsluitend maisproducten, in den handel.

Zij hebben kantoren in bijna alle landen der wereld en zijn in Holland vertegenwoordigd door de N. V. Corn Products Company „Duryeahuis”, Amsterdam. —

Aan het slot van dit artikel over de bereiding van „Duryea” laten wij thans nog, speciaal voor de lezeressen, een viertal recepten volgen die wij ontleend hebben aan een door de N. V. Corn Products Company uitgegeven receptenboekje, dat een 100-tal voorschriften bevat betreffende de bereiding van diverse spijzen.

Aan den arbeid op de Maisvelden.

Tomatensoep (6 à 8 personen).

Benodigd: 500 gr. tomaten; 1 uitje; paar takjes peter-selie; 1 prei; 2 L. bouillon; 45 gr. Maizena Duryea; 50 gr. boter.

Bereiding: Wasch de tomaten en de verdere groenten, snijd alles in stukken en laat het met zooveel water, dat de groenten juist bedekt zijn, goed gaar worden.

Zeef het mengsel door een haarzeef; verdun de op deze wijze gevormde dunne purée nog met den bouillon en breng dan alles opnieuw aan de kook.

Bind de soep met de Duryea, die met wat koud water is aangemengd; roer er bij het opdoen de boter door. Presenteer bij de soep kleine dobbelsteentjes brood, die in wat boter of frituurvet goudbruin zijn gebakken.

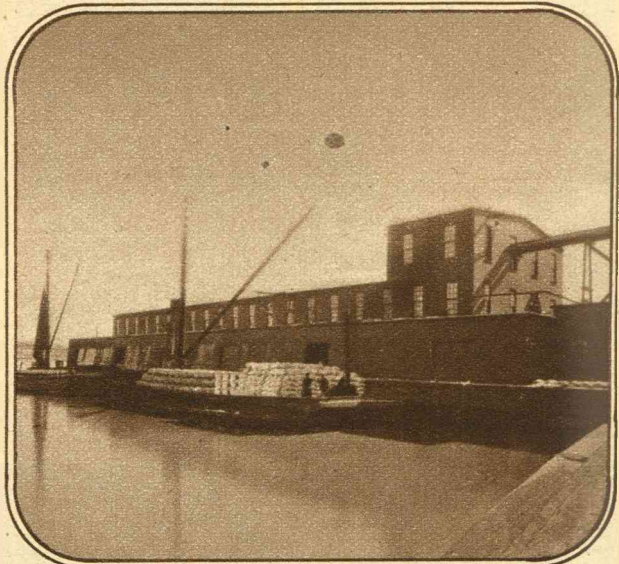
(In plaats van bouillon kan men voor deze soep ook zeer goed dezelfde hoeveelheid water met zout gebruiken, om er een vegetarische of magere soep van te bereiden).

Andijvie (4 personen).

Benodigd: 6 struiken andijvie; wat zout; 40 gr. boter; 2½ d.L. melk; 15 gr. Maizena Duryea.

Bereiding: Kook de andijvie (zonder water) op de gewone wijze gaar en laat ze uitlekken. Breng intusschen de melk aan de kook, bind ze tot een dikke saus met de aangemengde Duryea, voeg er de boter bij en laat in dit mengsel de uitgelekte andijvie nog 15 minuten zachtjes stoven, af en toe roerende om de saus beter door de groente te verdeelen.

(Op dezelfde wijze behandelt men gestoofde sla, gestoofde prei, Brusselsch lof en cichoreilof; desverkiezende ook raapstelen en savoye kool).

Het verladen der maizena.

Sneeuwpudding (6 personen).

Benodigd: ¾ L. melk; 80 gr. suiker; 90 gr. Maizena Duryea; 4 eiwitten; wat vanille of oranjebloesemwater.

Bereiding: Breng de grootste helft van de hoeveelheid melk aan de kook met de suiker en de vanille (ongespleten); meng met de overige koude melk de Duryea tot een gemakkelijk vloeibaar papje en giet dit roerende in de kokende vloeistof. Laat de massa koken tot de Duryea gaar is. Roer dan flink kloppende met den eierklopper, de pudding-massa door het intusschen stijfgeklopte eiwit, laat het mengsel koud worden in een met koud water omgespoelden puddingvorm en presenteer er een vruchtensapsaus bij of een vanillesaus (de laatste in dit geval bereid met de dooiers van de 4 gebruikte eiwitten).

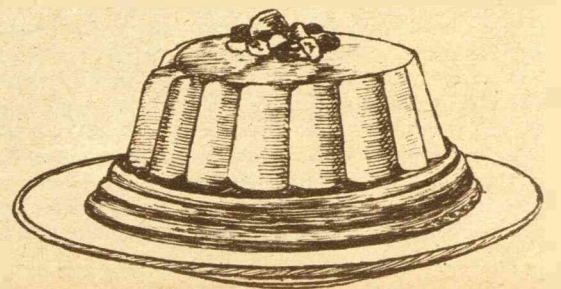
Vanillesaus (4 personen).

Benodigd: ½ L. melk; 40 gr. suiker; stukje vanille; 15 gr. Maizena Duryea; 2 eieren.

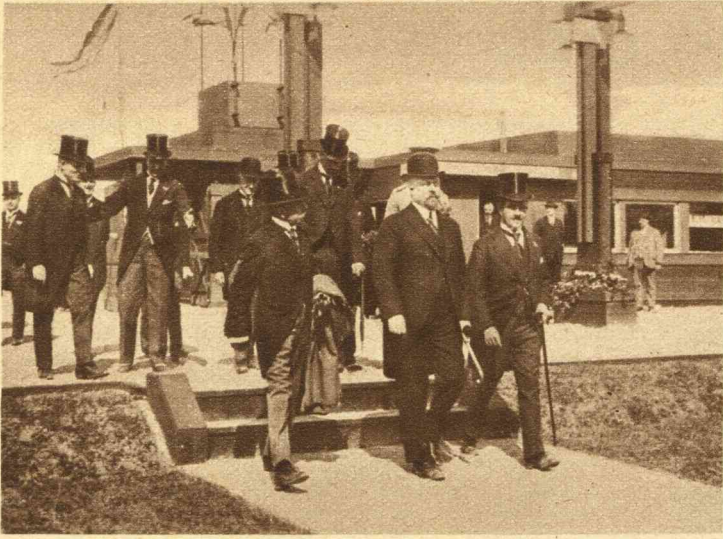
Bereiding: Breng de melk langzaam aan de kook met de vanille, zoodat de vanillesmaak goed kan aftrekken.

Meng terwijl de Duryea aan met de goed geklopte eieren en de suiker, zóó, dat alle klontjes worden glad geroerd. Voeg bij dit mengsel langzamerhand (flink roerende) wat van de kokende vloeistof, tot alles lauw en gemakkelijk vloeibaar is geworden; schenk het dan, steeds flink roerende, in de kokende melk en blijf roeren tot de saus gaar en voldoende gebonden is.

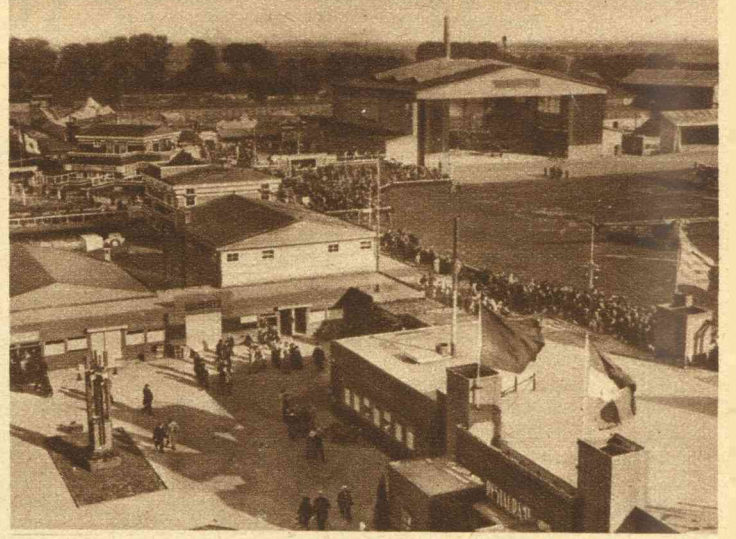
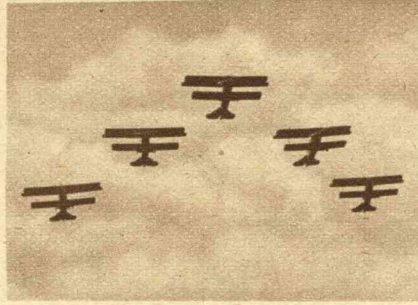
Neem er ten slotte de vanille uit; geef de saus bij warme puddingen warm, bij koude puddingen zoo koud mogelijk; roer in 't laatste geval af en toe gedurende het bekoelen, om te voorkomen dat zich aan de oppervlakte een vlies vormt.

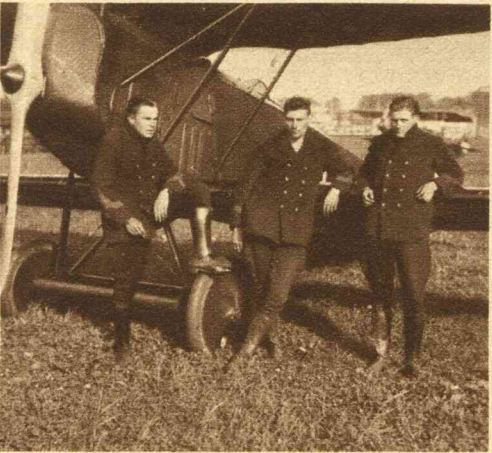

DE I. C. A. R.

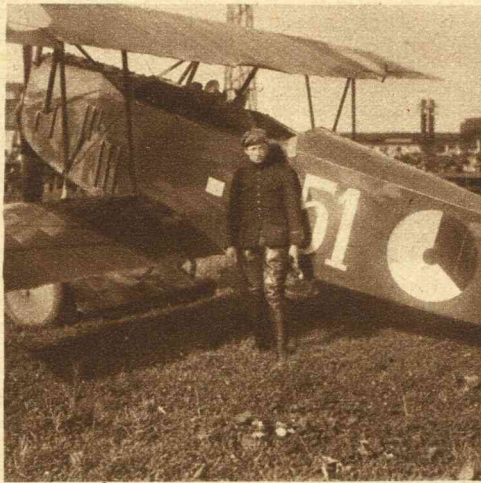

Ter herdenking van het vijftien-jarig bestaan der Kon. Ned. Vereeniging voor Luchtvaart en ter officieele opening van het gemeentelijk Vliegterrein Waalhaven te Rotterdam wordt aldaar een International Concours Aviatique gehouden, dat men als uitstekend geslaagd mag beschouwen. De belangstelling van het publiek is meer dan bevredigend, terwijl de demonstreerende vliegeniers de toeschouwers door hun stoute lucht-evoluties in een onafgebroken spanning houden. -- Onze foto's stellen voor, hierboven, links: Z. K. H. Prins Hendrik, met links van hem oud-generaal Snijders, betreedt bij de officieele opening het I. C. A. R.-terrein. Midden: Het hollandsche escadrille uit de Kooy, boven het vliegterrein. Rechts: Een overzicht van het terrein.

De marine vliegers uit de Kooy.

V. l. n. r.: A. Würtz, V. J. Leder, C. Blaak, die met veel succes op de I. C. A. R. „werkzaam” zijn.

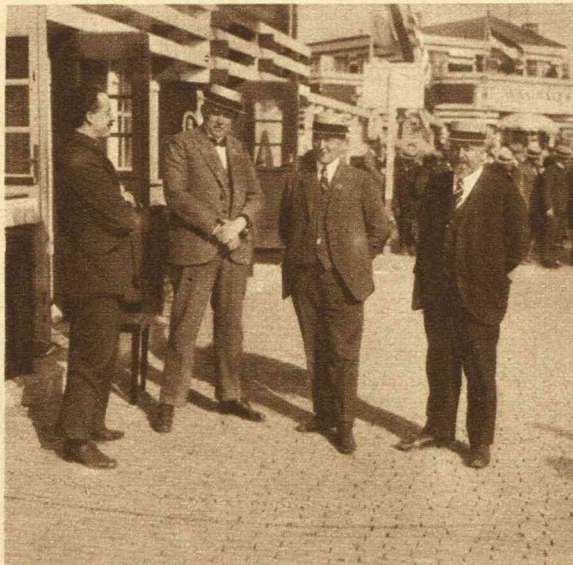
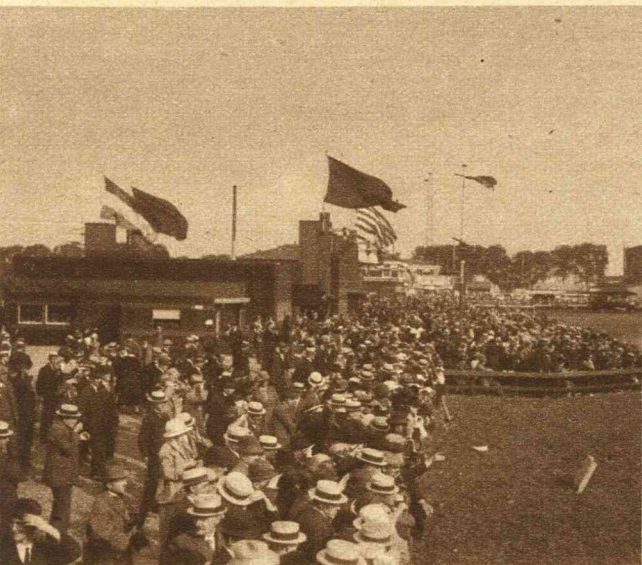
Sergeant C. Rombout,

een onzer jongste en behendigste militaire vliegers. Links en rechts: Sergeant Rombout met zijn toestel evolueerend in de lucht.

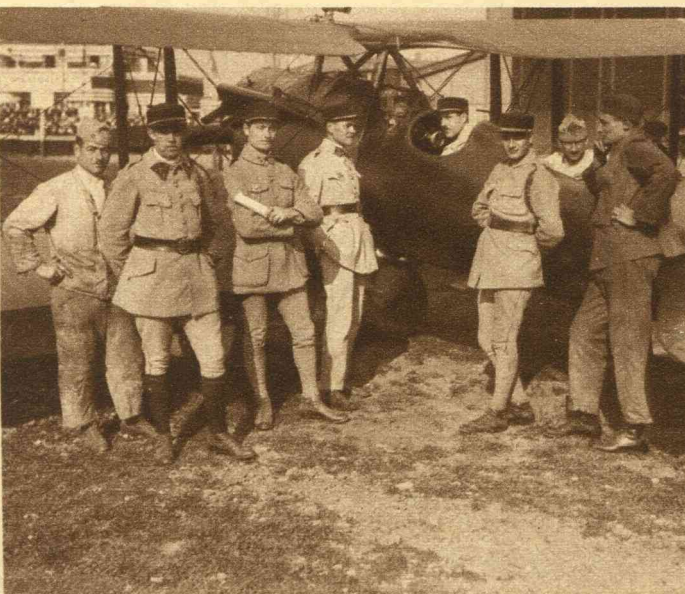

Luit. G. A. Koppen,

een onzer oudste en stoutmoedigste vliegers, die ook thans weer het publiek weet te boeien.

Links: De belangstelling van het publiek. Midden: De geneeskundige dienst op de I. C. A. R. V. l. n. r. de heeren: Broeder Hille (Geneesk. Dienst), H. Kolkman en D. van Gelder (resp. voorzitter en secretaris der Hulp-Brigade van den Ned. Ver. E. H. B. O.), Dr. Sneijders de Vogel (Geneesk. Dienst). Rechts: De belangstelling voor de passagiers-vluchten. Uit deze foto blijkt wel, dat van de gelegenheid tot het maken van passagiersvluchten een druk gebruik gemaakt wordt. O. a. merken wij er op Bernard Diamant (X), directeur van „Rotte's Mannenkoor”

De fransche militaire vliegers

die menig welverdiend succes oogsten.

Oude getrouwen der lucht

poseerend voor onzen fotograaf. V. l. n. r. Maj. H. Walaardt Sacré, oud-commandant van het vliegveld Soesterberg, de bekende vlieger van Meel en kapt. vliegenier F. A. van Heyst.

De „Carley” van kapt. van Heyst,

een in ons eigen land gebouwd vliegtuig, mag zich in een grote belangstelling der buitenlandsche vliegers verheugen.

HET ROSE BRIEFJE

DOOR
NELLY A.O.

A Een paar uur lag het daar op de straatsteenen, als een achteloos weggeworpen vodje papier. Verschillende wandelaars, nog slaperig in den morgen, waren het voorbij gelopen, zonder er aandacht aan te schenken. Een bijziend oud heertje had het met z'n wandelstok een duwtje gegeven, zoodat het nu in de goot lag, tegen den trottoir-band.

Een paar schoolmeisjes, die gearmd langs liepen, keken nieuwsgierig, gielden een beetje en gingen weer verder, te verlegen om 't arme rose ding op te rapen.

't Was langzamerhand negen uur geworden en de kantoor-menschen met zwaar beladen wijsheid-tasschen onder den arm, zwoegden voort, hadden geen tijd voor rose briefjes. Toen — gelukkig voor 't arme dingetje — kwam Teddy door de straat. Teddy was noch bijziend, noch verlegen en had geen haast. Daarbij kwam nog, dat Teddy erg goed opgevoed was en steeds naar goeden raad geluisterd had.

Dus nam hij het briefje bedaard op en wandelde er kalm-pjes mee naar huis, waar hij 't netjes aan z'n baas appor-teerde.

Want Teddy was een klein, ruig, heel bij-de-hand hondje. „Brieven van de post, oude jonge?” vroeg Mr. Fenar lachend en hij belde z'n bediende.

Johan kwam binnen met 't ontbijt. „Morgen, meneer. De post is laat vanmorgen, de besteller komt juist den hoek van de straat om.”

„Hoe heb ik 't nou?” zei Fenar verbaasd. „En Teddy heeft al een brief uit de bus gehaald?”

Nieuwsgierig bekeek hij het rose briefje, zag dat er geen adres op stond, maar dat 't enveloppe gesloten was.

„Waar heb je dat vandaan gehaald, Ted?” vroeg Fenar lachend.

En Teddy kwispelde vroolijk met z'n staart, terwijl hij smakelijk op een stukje honde-brood knabbelde.

Fenar sneed 't couvert open en z'n verbaasde oogen lazen:

Gij, die dit briefje 't eerst leest,
Weet, dit is uw geluk geweest,
Waart g' immer arm, van zorgen moe,
Thans lacht u een blijde toekomst toe.
Zoo kom om drie uur in 't plantsoen
Wil 't briefje in uw hand dan doen.
Let goed, op ieder die gij ziet,
Draag zichtbaar een vergeet-mij-niet.

Dick Fenar draaide 't epistel om en om, bekeek 't hand-schrift eens goed en lachte fijntjes.

Dan stapte hij naar z'n bureau, opende een la en nam een stapeltje brieven er uit.

Hij vergeleek ze met het „rose” en zag de gelijkenis in papier en schrift. „Daar hebben we weer een grap van Stella,” mompelde hij vergenoegd in zich zelf.

Z'n nichtje Stella was onuitputtelijk in haar zucht naar avonturen en meermalen had hij haar met moeite van de dolste waaghalzerijen teruggehouden.

Wat ze nu weer van plan was, scheen hem een onoplos-sbaar raadsel toe.

Hij dankte het lot, dat hem dit briefje in den schoothad geworpen, waardoor misschien veel onheilen voorkomen wa-ren. Stella was eigenlijk niet meer dan een koppig eigenzinnig kind, dat veel te vroeg alleen in de wereld stond en daardoor wel héél erg zelfstandig was geworden.

Dick Fenar dacht aan wat er uit de grap had kunnen voortkomen en mompelde een verwensching.

Hij trok z'n wenkbrauwen nadenkend samen en maakte zich klaar om uit te gaan.

Stella Fenar lag lui, in al haar lengte op den divan te lezen toen Dick werd aangediend.

Ze sprong lenig overeind en verwelkomde haar neef hartelijk.

Dick zette zich tegenover haar en terwijl ze hem een sigaret offereerde uit haar zilveren kokertje, ontspan zich een genoeglijk gesprek over allerlei.

„En hoe is 't met je zucht naar avonturen meisje?” vroeg Dick eindelijk, zop langs z'n neus weg.

Stella's oogen schitterden, maar ze zweeg, terwijl ze langzaam kleine rook-wolkjes de kamer in joeg.

„M'n avonturen vertel ik je niet meer, Dickie,” zei ze eindelijk plagend. „Je wordt langzamerhand te oud daarvoor en te zwaar-op-de-hand.”

„Zeg,” vervolgde ze luchtig, „weet jij ook iemand die m'n secretaris kan vervangen? Hake gaat weg.”

„Nee,” antwoordde Dick voorzich-tig; „maar je hebt er zeker al werk van gemaakt? Een advertentie geplaatst?”

Stella kleurde heel even, maar toch zooveel, dat 't niet aan Dicks scherpen blik ontging.

„Zeker,” zei ze aarzelend, „een advertentie of zoo iets dergelijks. Ik moet natuurlijk iemand hebben, die pienter en ijverig is. Zoo'n uitstekend man als Hake zal moeilijk zijn te krijgen.”

„Zet een huwelijksadvertentie,” raadde Dick, „dan zul je meer aanbiedingen krijgen dan je lief is, gelijk voor de secre-tarisbetrekking er bij.”

„'t Zou kunnen!” stemde Stella bedaard toe.

„'t Is natuurlijk onzin, Stella, vooral nooit zoiets doen, hoor! Je kunt niet te voorzichtig zijn met dergelijke dingen. Ik herinner me nog van vroeger zoo'n geval. De brieven kwa-

Stella werd zichtbaar onrustig en stak een tweede sigaret op.

„Tegen één ding is niet genoeg te waarschuwen, ga nóóit naar een plaats van samenkomst toe,” vond Dick.

„Br! wat een vervelend braaf gesprek,” zei Stella en veerde overeind, terwijl ze met groote passen door de kamer stapte. „Verspil je raad nu eens aan andere menschen, ik heb ze niet nodig.”

„Natuurlijk niet,” zei Dick vriendelijk, „maar ik kwam hier om je te inviteeren voor vanmiddag, eerst een matinée en dan ergens theedrinken.”

Stella stond vlak voor hem en keek hem met samenge-trokken wenkbrauwen ernstig aan.

„Verhindert,” zei ze kortaf.

„Een andere afspraak?” vroeg hij plagerig lachend.

„Zaken,” zei Stella en ging naar 't raam om wat naar bui-ten te kijken.

Dit was het teken voor Dick om op te stappen.

Z'n eerwaarde nicht had ander, voornamere bezigheden te verrichten.

„Dag, kind,” zei Dick heel vriendelijk.

„Adieu,” klonk het eenigszins verstrooid uit den hoek bij 't raam.

„Koppig klein nest, ik zal je klein krijgen.”

Hij wist dat ze toch naar 't plantsoen zou gaan en des-noods alle gevolgen zou tarten, alleen om haar wil door te zetten. Na lang denken had hij eindelijk de zwakke zijde in Stella's karakter gevonden. Ze kon er niet tegen om uitge-lachen te worden. Veel herinneringen uit hun kindertijd kwamen boven en nog zag hij Stella staan, met roode wan-gen, tranen van woede en schaamte in de oogen, omdat haar vriendje haar bespote.

En ook nu wist hij, dat het noodzakelijk was, haar te bes-potten met haar jacht naar romantiek.

't Eerste wat Dick nu deed, was op zoek gaan naar een dameshoedenwinkel, waar hij blauw lint kocht en een groote vergeet-mij-niet.

En 's middags tegen drieën, zat Dick, verscholen in 't plantsoen echter een boom, met Teddy tegen zich aange-klemd. Teddy die er potsierlijk uit zag met z'n blauwe hals-lint en groote bloem.

Opmerkelijk sloeg Dick de wandelaars gade en lette speciaal op de dames.

Toen hoorde hij geklik-klak van hakjes en zag een dicht gesluierde jonge vrouw aankomen, die zenuwachtig rond keek. Dick gaf zacht bevelen aan Teddy, die netjes voor de boom „mooi” zat, met 't rose briefje in z'n bek.

„Mooi,” commandeerde Dick, en Teddy zat als een zout-pilaar. Maar toen werd hij onrustig en z'n neus snuffelde zenuwachtig. Hij wou zou dolgraag wegloopen.

„Mooi!” klonk het weer met veel klem.

Teddy kon z'n baas maar niet begrijpen. Daar kwam vrouwtje Stella aan en hij, Teddy, mocht haar niet gaan begroeten. Van puur verdriet begon hij zacht te janken, maar bleef op z'n post.

„Hé?! Teddy! Wat doe jij hier?!”

„Apport Ted,” klonk het zacht, van achter den boom vandaan. En Teddy sprong naar Stella toe, duwde haar 't briefje toe en likte 't vrouwtje van plezier.

Toen zag Stella de vergeet-mij-niet.

Versuft stond ze daar met 't briefje. „'t Is een mop,” mompelde ze in zichzelf. „Iemand moet het Dick ver-teld hebben, maar wie?”

Toen bekeek ze 't briefje en zag dat het geen grap was, maar dat Ted recht had op alle schoone toe-komst-beloften.

„Ik schaam me dood voor Dick,” zei ze hard-op en een paar heel kleine traantjes vielen langs haar rose wangen.

Toen kwam Dick uit z'n schuil-hoek en nam diep buigend z'n hoed af.

„Miss Fenar is zeker geslaagd met haar secretaris?” vroeg hij beleefd.

„Jij vreeselijke, afschuwelijke...” Vriendelijk vragend keek Dick haar aan.

„Heeft u mij nog meer te zeggen, freule?”

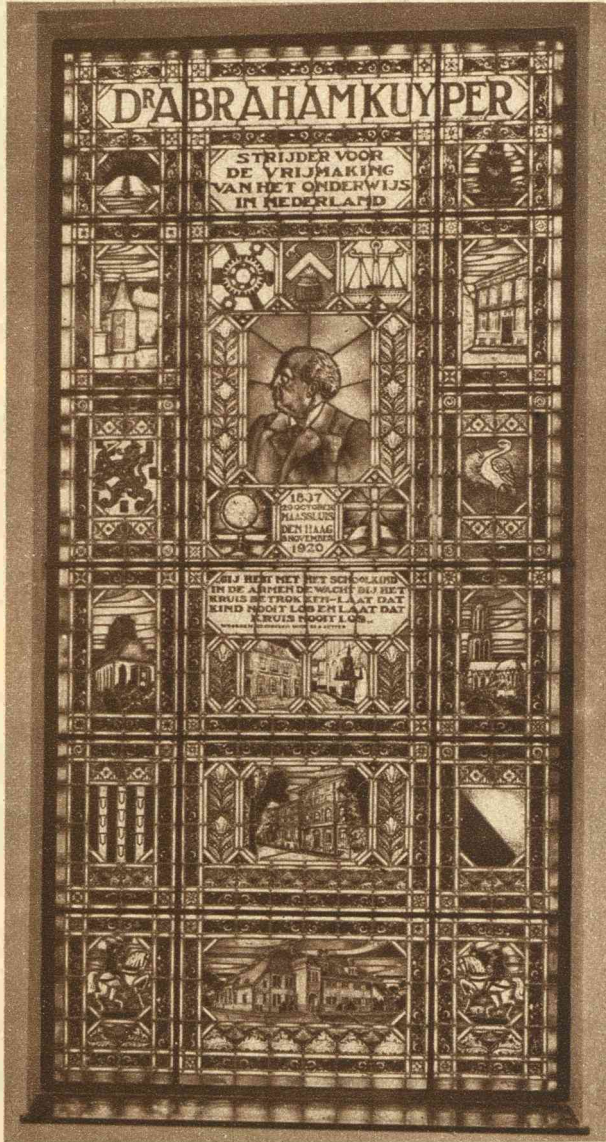
Dat was te veel voor Stella, ze draaide zich om en wilde wegloopen.

„Ik kom straks even bij je, is 't goed?” vroeg Dick weer gewoon. Even een vlug toestemmend knikje en weg was ze.

En een paar maanden later vroeg Dick Fenar gekscherend aan z'n vrouw: „Zeg Stel, wie heb je nu 't liefst als secretaris, Teddy of mij?”

Stella glimlachte fijntjes.

„Teddy als secretaris en... jou als man,” zei ze guldig.

In memoriam Dr. Abr. Kuyper.

De vorige week werd te 's-Gravenhage op plechtige wijze de „Kuyperschool” geopend en het daarin ter huldinging aan de nagedachtenis van Dr. Abr. Kuyper geplaatste gedenk-raam onthuld. — Hierboven een foto van het raam.

Sovjet-Rusland verkoopt zijn oorlogsschepen voor oudijzer aan Duitsland.

Het russische oorlogsschip Makarow, benevens op den achtergrond nog een ander russisch oorlogs-schip, gekiekt op de Vulkan-werf te Stettin, waar beide schepen gesloopt worden.

men in handen van 'n gemeenen afperser, die of je goeden naam dreigde door 't slijk te halen of een groote som vroeg.”

Stella luisterde gespannen en Dick meende wat onrust op haar gezichtje te lezen.

„Nu ja,” zei ze, „maar je zou toch wel zorgen, dat niemand wist, wie zoo'n brief geschreven had.”

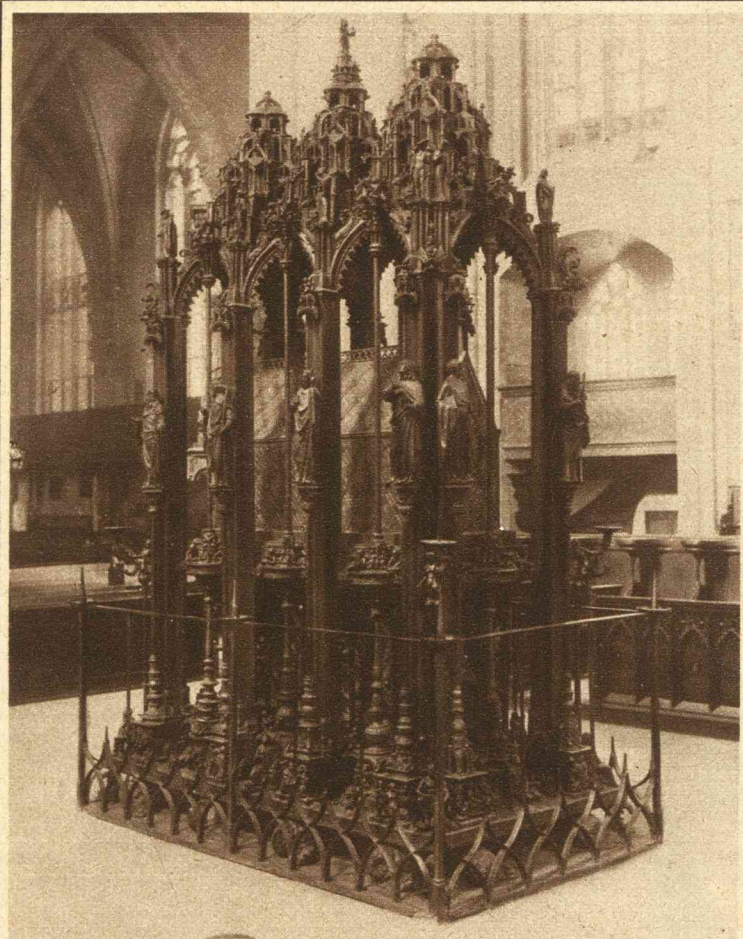
„O, jij argeloos meisje,” lachte Dick. „Is dat zoo moeilijk uit te vinden. Denk maar aan 't handschrift, de soort van papier!”

LUIHEID.

Geef luiheid, zelfs niet onbewust,
Nimmer den naam van „Rust!”

De St. Sebaldus-kerk te Nürnberg (Duitschland)

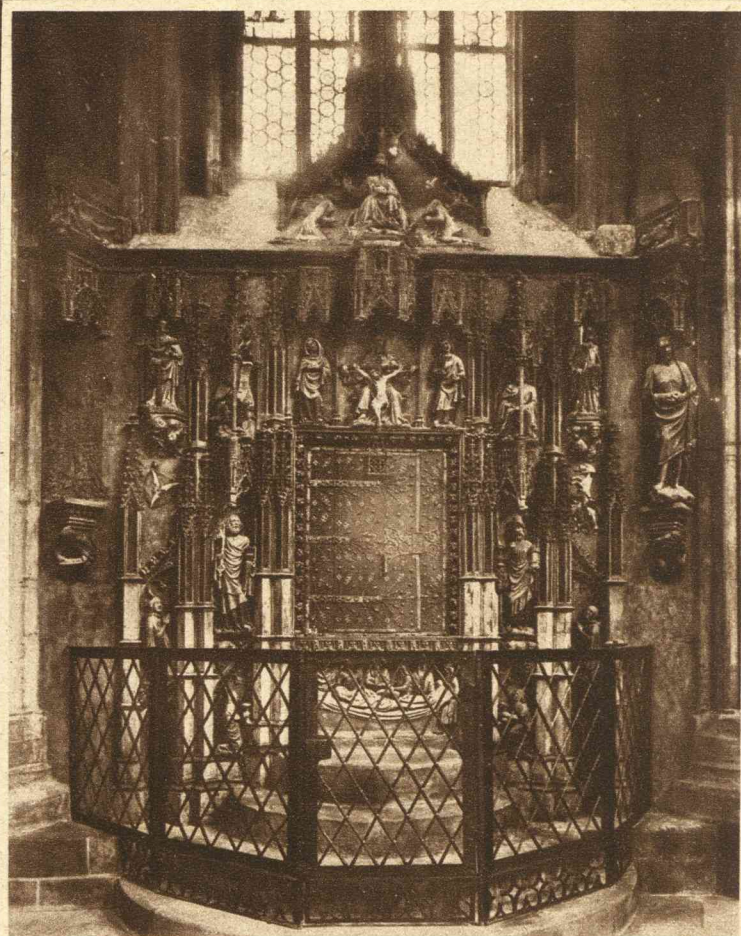

Het grafmonument van den heiligen Sebaldus, het interessantste en beduidendste werk der duitsche beeldhouwkunst uit den Renaissance-tijd, door Peter Vischer en zijn zoons in de jaren 1508—1519 in brons gegoten.

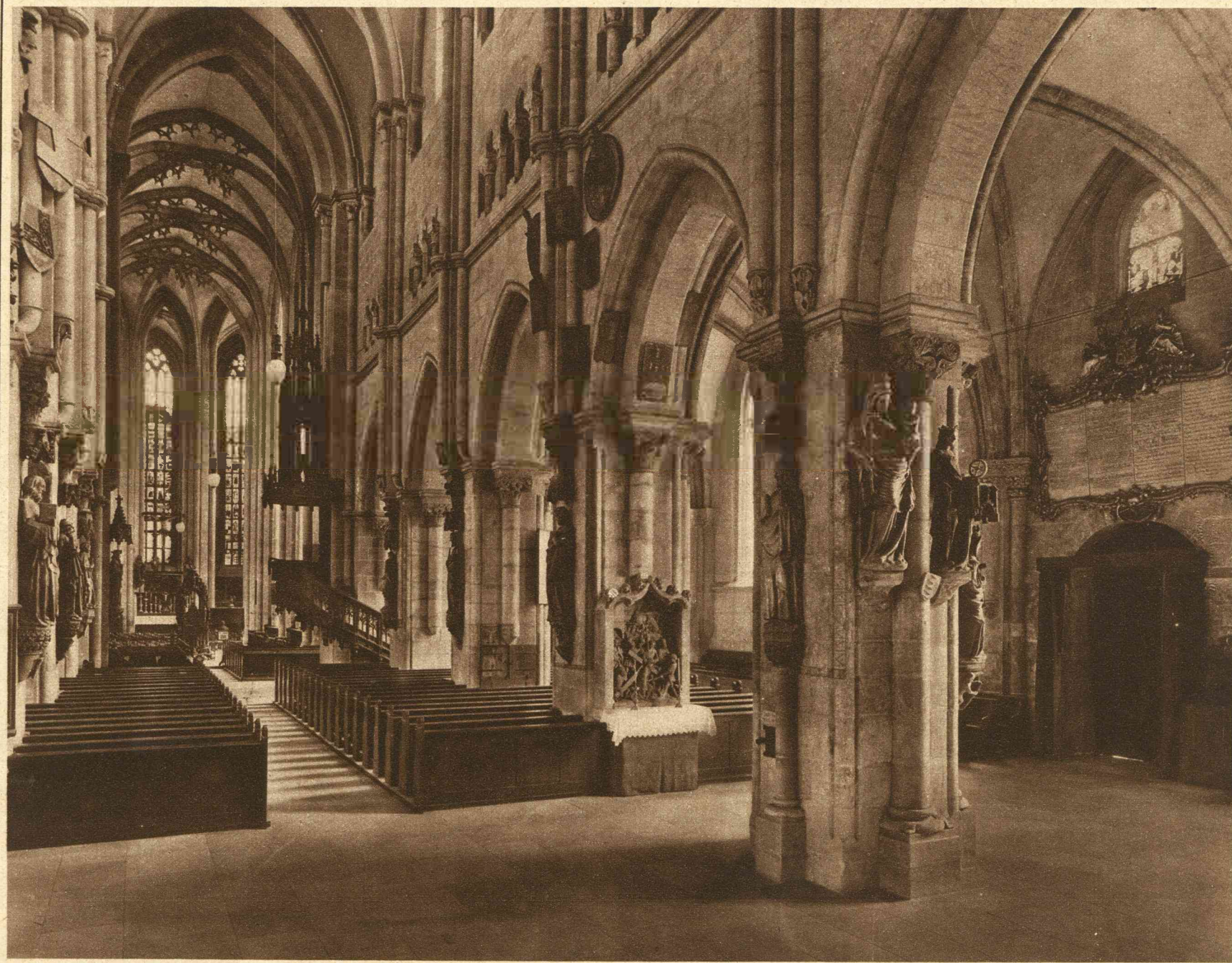

PETER VISCHER

Tot de schoonste duitsche gebouwen in den spitsboog- of Gothischen stijl behoort de St.-Sebaldus-kerk te Nürnberg, waarvan de oudste gedeelten afkomstig zijn uit de tiende eeuw, terwijl het koor en de deuren in de veertiende eeuw zijn vervaardigd. In 1377 werd zij voltooid. Men vindt er voortreffelijke kunstgewrochten, onder welke zich het beroemde praalgraf van den heiligen Sebaldus bevindt, vervaardigd door Peter Vischer (1508—1519), met kleine standbeelden der twaalf apostelen; een fraai hoofdaltaar, enz.— Wij geven van deze wereldvermaarde kerk op deze pagina een drietal mooie foto's, benevens een conterfeitsel van Peter Vischer, den maker van het beroemde Sebaldus-graf.

Een der fraaie altaren, waarvan de maker onbekend is.

INTÉRIEUR VAN DE ST.-SEBALDUSKERK

SIRJA

ROMAN UIT DE ZESDE EEUW VOOR
CHRISTUS
DOOR D. MASDORP

12)

Mijn eerste reis, na deze, zal zijn naar Persépolis; ik zal daar het vervallen huis mijns vaders schooner en rijker laten opbouwen en van daar uit mijn volk doen deelen in de zegeningen van uwen leer. En morgen zend ik een koerier met de voorloopige bevelen aan uw vader, dien ik tot satraap van die landstreek heb aangesteld.

„En laat ons nu de rust zoeken; morgen trekken wij den Tigris over, vóór de zomerregens hem doen zwellen en de sneeuw in de Armenische bergen smelt.

„Slaapt allen wel en dat Ormuzd uwe dromen zoet make.”

Ieder zocht nu zijne tent op en Sirja, door Marna vergezeld, trad de hare binnen.

De tintelende sterren in den helderen voorjaarsnacht trokken dien avond bijzonder hare aandacht.

Hoe wijd spande zich de hemel, in deze uitgestrekte vlakke door geene bergen begrensd en vernauwd!

En zij die zich pas verwonderd had over de immer verder voor het oog der kennis zich uitstreckende grens der door menschen bewoonde aarde, gevoelde zich nu op éénmaal getroffen door de onmetelijke grootheid van het heelal, waarin Ormuzd, naar zij meende, de eereplaats innam.

En vol van die gedachte zocht zij hare legerstede op en sluimerde in met een glimlach op de lippen.

HOOFDSTUK XII.

„Is dit niet het groote Babylon, dat ik gebouwd heb?” had Naboe-koedoer-oessoer gezegd, volgens het Bijbelsch verhaal.

En hoewel hoogmoed voor den val komt, zoo iemand, dan had hij reden, om trotsch te zijn op hetgeen hij had gewrocht.

De stad was reusachtig groot; aan beide oevers van den Eufraat gelegen, was zij omringd door muren, die zestig meter hoog uit breedte, diepe grachten oprezen; de kruin dezer ontzagwekkende wallen had eene breedte van tien meters, zoodat vele strijdwaagens elkaar voorbij rijden konden in volle vaart.

Tweehonderd en vijftig torens, breed gegrondvest in den muur en nog aanmerkelijk hooger dan dezen, beletten met hunne vooruitspringende bastions den vijand, den muur te naderen, indien hij eene poging mocht willen wagen, dien te beklimmen.

De Eufraat stroomde midden door de stad en zijne oevers waren insgelijks afgesloten door een arduinen muur, die alle bestorming weerstond; breede trappen daalden op vele plaatsen van de straten en pleinen naar den stroom, om de gemeenschap met de rivier voor de bewoners mogelijk te maken.

Zij leidden naar bruggen over de rivier gebouwd; maar de dekplanken dezer gevaarten werden elken avond weggeschoven en de toegangen tot de trappen afgesloten door zware poortdeuren, die in tijden van gevaar konden verdedigd worden.

De plaats waar de rivier binnen, en die, waar zij naar buiten stroomde, werden door zware torens bestreken.

Op den linkeroever verheef zich Naboe-nahids Paleis, door zijnen vader gebouwd; de ingang werd bewaakt door twee reusachtige gevleugelde stieren, uit graniet gehouwen, die aan het gansche gebouw het aanzien van kracht en grootheid verleenden.

Daarbinnen waren de schatten der aarde opgehoopt; daar waren de gouden, de zilveren, de koperen en de aarden vaten, uit den tempel van Jeruzalem medegevoerd.

En dagelijks weerklonk er de feestmuziek en zwelgde Bel-sar-oessoer, de zoon des konings, met de rijks-grooten en hunne vrouwen, in weelde en genot.

De gansche stad was gevuld met allen, die iets bezaten en voor Koeroes' legerscharen waren gevluht. Zij hadden de stad van reusachtige voorraden voorzien. De wijngaarden uit de vruchtbare vlakten hadden hun druivensap bij duizenden zakken en vaten in de kelders der vorstelijke paleizen uitgestort en de gansche bevolking ging zich te buiten aan de bedrieglijke gaven van Bacchus, moeders van alle andere zonden der verdwaalde menschenkinderen, wien alle hooger leven en besef van edeler genot ontbrak.

En van wien zouden zij betere dingen geleerd heb-

ben, indien de koning zelf voorging in de schande?

Priesters leefden hun leven van weelde in den reusachtigen tempel van Bel op den rechteroever der rivier, waar het massief gouden beeld van den afgod stond, van kostbare offergaven omgeven.

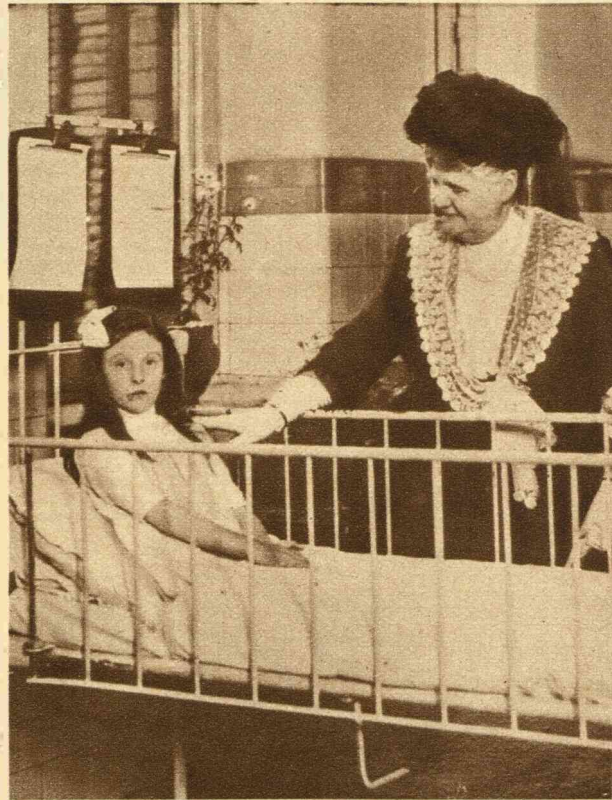
Zij leefden hun leven van weelde daarbinnen en van bedrog daarbuiten onder het bedrogen volk.

En enkele vrouwen, nog onbedorven, bestegen soms eenzaam de hangende tuinen, die torenhoog, als bergen van groen en bloemen, zich verhieven naar den hemel, om dichterbij te zijn bij den God, dien zij in hare vrouwenharten toch bevroedden, ten spijt van priesterdwang en afgoderij.

En te midden dier aan zonde en schande overgegeven menigte leefden de treurende Joden, veracht en verguisd en zaten treurig aan de wateren van Babylon ter neder en weenden.

Alleen de dappere, zelfs onstuimige koning Naboe-nahid, die door zijne zwakheid van karakter het gezag over zijn eigen zoon verloren had en wien daarom het verblijf binnen de muren der stad onverdraaglijk was, stond met de gansche legermacht op een uur afstands der wallen en wachtte vastberaden en met den moed der wanhoop zijn fellen vijand af.

En deze liet niet op zich wachten.

De Hertogin van Albany.

Hierboven reproduceeren wij een der laatste foto's van de Hertogin van Albany, die de vorige week tamelijk onverwachts overleed. De foto werd genomen in een der ziekenhuizen van Londen, terwijl H. K. H. een bezoek bracht aan de patiënten. — Zooals men weet was de Hertogin van Albany een zuster van onze Koningin-Moeder. De gelijkenis is op onze afbeelding dan ook duidelijk te zien.

Reeds te lang had door het gedwongen oponthoud aan den Gyndes de veldtocht geduurd.

Reeds bij den eersten aanval verkoos het Babylonische leger laffe vlucht binnen veilige muren, waar weelde en overvloed hun wachtten, boven mannelijken strijd, vergezeld van ontberingen en dood.

Alleen het beste deel der troepen, de hoop der toekomst voor het Chaldeeusche volk, ontweek met Naboe-nahid de verleiding en wachtte op veiligen afstand in het Zuiden den afloop van het beleg, dat door de Perzen voor de stad geslagen werd, zonder iets tot ontzet te kunnen verrichten.

Koeroes deinsde voor geen bezwaar terug.

Met inspanning van alle krachten liet hij drijvende torens van hout oprichten, om de reusachtige hoogte der muren van Babylon te kunnen beheerschen, doch toen de belegerden die gemakkelijk vernielden en zijn leger groote verliezen leed, zag hij spoedig daarvan af.

Darja kwam nu op het denkbeeld, de les, aan den Gyndes geleerd, ook te Babylon in praktijk te brengen.

En Koeroes, die reeds wanhoopte, de stad met hare onbepaalde voorraden door gebrek tot onderwerping te dwingen, vatte gretig zijn voorstel aan.

Hij zelf bewaakte met de keurtroepen de omgeving en belastte Darja met het toezicht op de werken, die de wateren van den Eufraat zouden afleiden; het grootste deel van 't leger trok verscheidene mijlen stroomopwaarts terug, groef een gansch systeem van kanalen in wijden boog van de stad naar een zijarm der rivier, en legde tegelijkertijd een dam, die het water van den hoofdstroom tegenhield. Toen de kanalen voltooid waren en de dam bijna gereed, wachtte Koeroes tot één der groote feesten der Babyloniërs werd gevierd. Daarop liet hij de laatste hand leggen aan de afsluiting der rivier en wachtte in den nacht,

tot de morgenstond zou veroorloven het sein tot den aanval te geven.

De werkzaamheden voor de drooglegging waren zoo behendig uitgevoerd, dat de waterstand van den Eufraat nog slechts weinig gedaald was; tenminste zoo weinig, dat de zorgeloze Babyloniërs zich nog niet verontrust gevoelden.

Toen het oogenblik gekomen was, werd met inspanning van alle krachten gewerkt aan het doorgraven der dammen vóór de kanalen en het afsluiten der rivier. Met mathematische zekerheid voerden duizenden Perzische werkers dit reuzenwerk in korten tijd uit en binnen enkele minuten stroomde de vloed tusschen de kaaihuven leeg en lag de bedding, bijna droog, voor den aanval open.

Bel-sar oessoer was met zijne feestgenooten in de groote zaal van het paleis gezeten, onbewust van het dreigende gevaar.

Door den wijn beneveld, te midden van het feestgedruis, hadden zijne verslapt zenuwen een nieuwen prikkel noodig, om den verdwenen lust tot drank en spel bij hem en zijne Rijks-grooten weder op te wekken.

Hij gaf bevel, de heilige vaten der Judaeërs, uit den tempel te Jeruzalem geroofd, voor zijn aangezicht te brengen en ze te vullen met nieuwen wijn. Zij prezen de gouden en de zilveren, de koperen en de aarden vaten; de wereldlingen waren verdiept in kunstbeschouwing, ondanks hun roes.

En toen de vreugde, door die heiligschennis in hunne harten gewekt, ten toppunt was gerezen, toen zelfs de wachters aan de rivierpoorten zich dronken bij de feestvierenden hadden aangesloten en een geheel volk zich, reeds bedorven, aan het verderf had gewijd, verscheen daar, geheimzinnig, eene hand aan de kroonlijst van het kapiteel boven ééne der slanke zuilen, die het verguld cederhouten dak schraagden en schreef, voor allen zichtbaar, doch onleesbaar, eenige letterteekens.

Ontzettend was de indruk op de bijgeloovige menigte, door een kreet van schrik en bevend handenviwen der koningin opmerkzaam gemaakt op het wonder.

Ontzettend was ook de indruk op den laffen vorst.

De kostbare gouden beker, dien hij juist aan de lippen wilde brengen, ontglipte zijne bevende hand en rolde langs de trappen van den troon omlaag, bespatte de gouden leeuwen als met bloed en bevleekte den prachtige marmeren vloer.

En toen geen der priesters van Bel de woorden vermocht te ontcijferen, hetzij hun onkunde, hetzij de roes, dien zij zich gedronken hadden, daarvan de oorzaak was, gevoelde de vorst zich eene onmacht nabij.

Arm volk, dat zulk een heerscher had!

Op een ingefluistert woord van zijne gemalin, die naast hem troonde, sprak hij met trillende lippen den naam van Daniël uit. Daniël was de Joodsche godgeleerde, die zoo hoog bij zijn grootvader in aanzien had gestaan.

De nog krachtige grijsaard verscheen te midden der duizend geweldigen, met hunne vrouwen en bijwiven, die aan het feestmaal deelnamen en plaatste zich voor den vorst.

Toen sprak hij met rustige kalmte:

„Daarom, o koning, omdat gij niet geluisterd hebt naar de waarschuwingen van den Almachtige, die uwen grootvader Naboe-koedoer-oessoer heeft groot gemaakt, is deze hand u verschenen te midden der afgoden, die gij hebt aanbeden.

„De woorden nu, die gij geschreven ziet, luiden aldus:

„Mene, mene, tekkel, upharsin.

„En de uitlegging is deze:

„Mene, de dagen van uw koninkrijk zijn geteld.

„Tekkel, uwe daden zijn gewogen en te licht bevonden.

„Upharsin, uw koninkrijk is in de hand der Perzen gegeven.”

Verslagen zat Bel-sar-oessoer neder, terwijl de feestvreugde der opgewonden menigte roekeloos doorging tot den ochtendstond.

Toen liet Koeroes zijn leger afdalen in de droge bedding van den Eufraat en te midden van het verstomd feestgedruis der Chaldeeërs weerklonk eensklaps het krijgsgeschreeuw der Perzen. Bel-sar-oessoer werd te midden der grenzenloze verwarring door zijne eigene geweldigen gedood, die niet meer wisten wat zij deden; overal zag men de dronken soldaten vriend en vijand nederhouwen; het koninklijk paleis ging met al zijne schatten in vlammen op en van de gansche stad, aanvankelijk weer herbouwd, bleef slechts een puinhoop over, waarvan in den loop der eeuwen de steenen werden weggehaald door de landbewoners, om hunne woningen, hunne dorpen en kleine steden te bouwen, die langzamerhand verzezen, toen het land weer tot rust en welvaart kwam.

(Wordt vervolgd).

DE ZEVENDE NEDERLANDSCHE JAARBEURS

Wanneer dit nummer verschijnt, behoort de Zevende Nederlandsche Jaarbeurs (najaarsbeurs), die Maandag 4 September geopend werd, alweer tot het verleden. Zaterdag j. l. immers werd zij gesloten. Echter niet dan tot leedwezen van verscheidene deelnemers. Want hoewel velen, die andere jaren trouw op de beurs exposeerden, zich ditmaal door een wel wat overdreven angst voor de malaise — door al dat gepraat en geschrijf over den economischen toestand heeft zich in onze zakenwereld een zenuwachtige angsttoestand geopenbaard — hadden laten weerhouden, bleek toch gedurende de expositie-dagen dat de pessimistische verwachtingen omtrent deze najaarsbeurs gelukkig sterk overdreven waren. Het aantal der verkochte dagkaarten, dat grooter was dan bij de vorige gelegenheid, demonstreerde dit op duidelijke wijze. De belangstelling voor hetgeen er geëxposeerd werd was zoo bevredigend en de zaken die er gedaan

De stand van de N.V. Gebr. van Schuppen's Sigarenfabrieken te Veenendaal en Wageningen.

luxueuse uitvoering, zowel voor Dames als voor Heeren. — De N.V. Ned. Chem. en Pharmaceutische fabriek te Eindhoven had met haar open stand veel succes. Deze fabriek brengt n.l. parfumerieën, haarwaters en toiletartikelen als specialiteitsartikel in den handel, terwijl haar Medicinaal kuurwater onder controle van Dr. A. H. Y. Coppen, arts, niet minder bekend is.

Wanneer wij thans nog memoreeren de fraaie stand van de N. V. Holl. Mij. Ed. Laurens „Le Khedive” Sigarettfabriek, Rijswijksche weg 610, Den Haag, kunnen wij besluiten — echter: last not least! — met de stand van de „Kiwi Polish Co Ltd”. De Kiwi-schoencreme trok algemeen de aandacht door het bijzonder fraaie effect dat men er mee verkreeg, zowel wat glans als het op kleur brengen van schoeisel betreft. De demonstraties werden dan ook met groote belangstelling gevolgd. De Kiwi-schoencreme is in alle goede zaken in zeven kleuren verkrijgbaar.

De expositie van de Gillette Safety Razor Cy., Keizersgracht 77, Amsterdam.

werden leverden zulke goede resultaten op, dat de meeste deelnemers met schrik den dag der sluiting zagen naderen. En zeker zou de beurs verlengd geworden zijn, als het op de financieele kosten en de omstandigheid dat velen niet langer uit hun zaken gemist konden worden, niet was afgesprongen. Wel een bewijs dus, dat de Jaarsbeurs, al heerscht er dan een tijdelijke depressie in handel en industrie, toch wel degelijk voor hen die exposeerden 'n succes was. Wat niet te verwonderen behoeft, als men bedenkt dat juist thans door vele zakenlieden naar nieuwe artikelen wordt uitgezien, die zij op meer lonende wijze dan dit met de oude het geval is, kunnen exploiteeren. De afwezigen hebben dus ook thans weer ongelijk gehad. Dat zij er een les uit trekken voor een volgende maal!

Bij de foto's op deze pagina, die eenige der meest de aandacht trekkende stands in beeld brengen, nog een enkel woord. In de eerste plaats is daar de stand van de N.V. Gebr. van Schuppen's Sigarenfabrieken te Veenendaal en Wageningen. De aandacht werd hier getrokken door de bekende merken „Ritmeester”, „Overste” en de Mythologie-serie in prijzen van 9—30 cent. 't Zijn Sumatrazandbladsigaren in lichte kleuren. Kort geleden is deze firma ook begonnen met de fabricatie van sigaren uit prima vostenlandentabak, in mat-lichte kleuren, hetgeen iets bijzonders belooft te worden. Kenmerkend was het te zien, hoe in deze stand — ondanks de „malaise”! — firmanten en personeel den geheelen dag bezig waren met bezoekers, die tevens koopers waren. Ook de stand van de Gillette Safety Razor Cy. te Amsterdam mocht zich in een druk bezoek verheugen. Zooals men weet is de genoemde fa. de importeur der welbekende Gillette veiligheids-scheerapparaten en mesjes, en worden door haar apparaten in den handel gebracht van de goedkoopste tot de meest

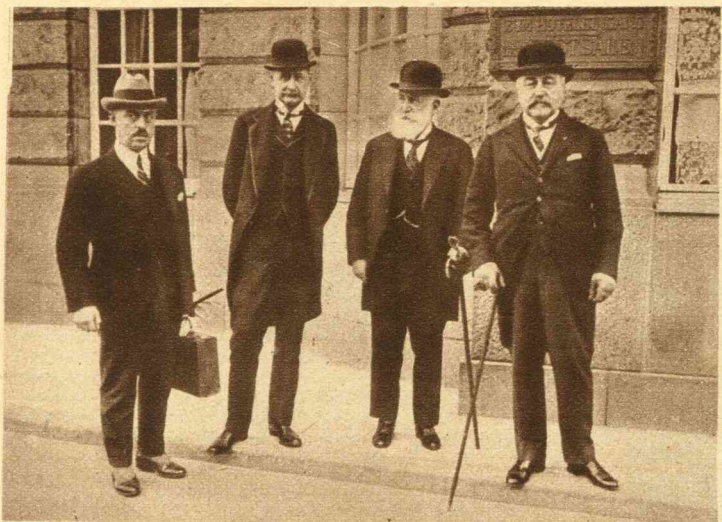
De open stand van N.V. Ned. Chemische en Pharmaceutische fabriek te Enschede.

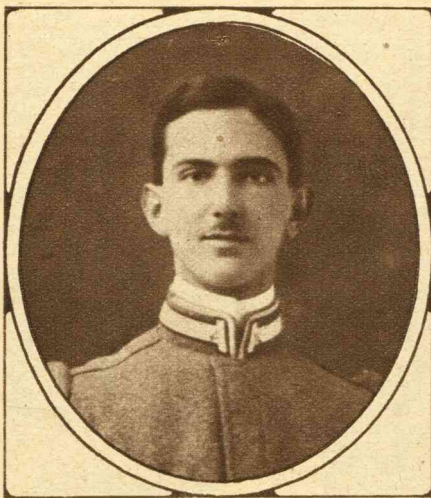
Hoe de „Kiwi Polish Co Ltd.” op de jaarbeurs exposeerde.

De stand van de N.V. Holl. Mij. Ed. Laurens „Le Khedive” sigarettfabriek, Den Haag.

De onderhandelingen tusschen België en Duitsland over het herstel. V.l.n.r.: Bemelmans, Graaf de la Faille, Philippson en de la Croix, de vertegenwoordigers van België te Berlijn, poseerend voor onzen correspondent.

De kroonprins van Italië,

Prins Humbert de Piemont, die met de italiaansche oorlogsschepen „Ferruccio” en „San Martino” den 12en dezer te Amsterdam aankwam.

Het koninklijk bezoek aan Kopenhagen.

H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Hendrik poseeren aan boord van de „Zeeland” te midden van den staf voor den heer I. A. Ochse van de Filmfabriek Polygoon uit Haarlem.

Valentine's nieuwe chauffeur.

Zoo plotseling was de situatie in Valentine's kamer dus veranderd.

Asbjörn Krag stond met de overwinnaarspalmen in de handen op een mededeeling van zijn hulp te wachten, toen de gevaarlijke vrouw door een onverwachten coup hem machteloos maakte.

Een oogenblik had hij vergeten dat hij zich in de woning van een groote, verslagen misdadigster bevond.

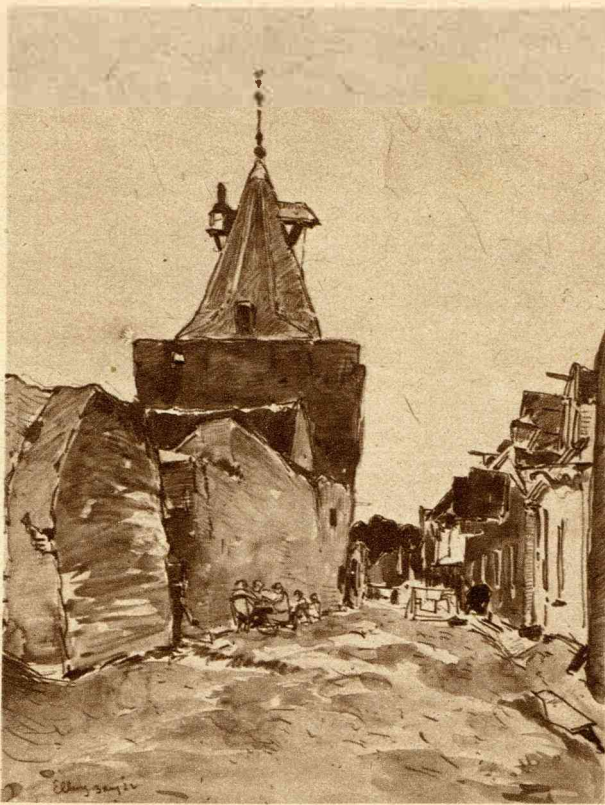
Natuurlijk had een voorzichtige dame als Valentine Kempel wel geleerd om haar woning volgens den drang der omstandigheden in te richten.

Zij had gerekend met de mogelijkheid van een overrompeling, waardoor haar woning, die uit vijf kamers bestond, langzamerhand gelijk was geworden aan een konijnenhol met allerlei verborgen gangen.

Zij was steeds door vrienden omringd.

Krag was van het begin af overtuigd geweest dat een paar van haar vrienden in de nabijheid waren.

Maar hij hield Valentine in bedwang door zijn revolver, zoodat zij geen signalen kon geven.

oud-ELBURG

Naar een schets-teekening van den bekenden Leidschen kunstschilder Leendert van der Vliet.

Tenslotte had zij zich overgegeven en hem verteld waar Ada was.

Oogenschiijnlijk was zij volkomen overwonnen en op Krag's verlangen ingegaan om te vertrekken.

Maar op het laatste oogenblik kreeg zij een wanhopig idee.

Zij slaagde er in om hulp te roepen.

Juist toen Krag het spel gewonnen achtte, drongen haar twee vrienden, Jose Ysayo de Spanjaard en de Deutsche baron de kamer binnen.

Krag werd door een vreeselijken slag op het achterhoofd bewusteloos op den grond geworpen.

De schurken bonden hem aan handen en voeten en lieten hem hulpeloos met het gelaat op den grond liggen.

Valentine verklaarde in korte woorden wat er gebeurd was en hoe zij gedwongen was geweest om Ada's schuilplaats te verraden.

„Maar het is nog tijd om te verhinderen dat Ada gered wordt. De auto —”

„Ja.” De Spanjaard had den auto buiten laten wachten.

Zij zouden er in een razende vaart van doorgaan.

Voor zij het huis verlieten, knielde de Duitscher om te luisteren of Krag nog steeds bewusteloos was.

Hij draaide den gebonden Krag om en legde het oor op de borst van het slachtoffer.

Toen hij opstond, zeide hij :

„Je zoudt bijna denken dat hij voor goed was ingeslapen.”

Valentine schrikte en keek Krag in het met bloed bevlakte bleke gelaat.

„Dood,” fluisterde zij.

„Nog niet,” antwoordde de Duitscher. „Zijn hart klopt nog heel zwak. En met een gestel als het zijne (hierbij gaf hij Krag een schop), zal het wel niet lang duren voor hij weer geheel beter is en de strijd met Valentine weer kan aanvangen.”

Toen Valentine over Krag's toestand gerust was

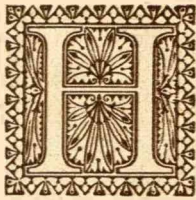
DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON

GEAUTORISEERDE VERTALING VAN

Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

26)

Hij zag dat zij zich bij de poort verenigden en uit een geluid, een zwak gepiep van een scharnier, begreep hij dat de poort geopend was. En nu verliepen er ongeveer vijf minuten van volkomen stilte. Het huis aan den overkant lag in duisternis gehuld en er klonk geen voetstap op straat. Zelfs daar binnen, waar hij zich nu bevond, was het volmaakt stil ; de agent stond roerloos met het geweer gereed, — de eenige beweging, die Falkenberg gewaar werd, was het hevig kloppen van zijn eigen hart. Maar hij wist dat spoedig een hevig lawaai, leven en slagen, schoten en kreten de stilte verbreken zouden in het groote, zwiigende huis aan den overkant.

En nu gebeurde het.

Hij hoorde een leven in het huis aan den overkant, waaruit hij opmaakte dat de deur geforceerd was. Een hevig lawaai van glas dat brak en onder voeten getreden werd was het duidelijkst te hooren.

Een halve seconde later hoorde hij een geweldigen slag alsof er een stuk lood tegen den muur geslingerd werd, waarop stemmen uit de verte tot hem doordrongen.

Dadelijk daarop flikkerde er vluchtig een roodachtig licht voor een der vensters ; het licht leek op den glans van het begin van een brand, maar het was niet anders dan het zoeklicht van een lantaarn. Het licht verdween snel om aan een ander raam weer te verschijnen. Nu klonken de stemmen sterker, er werd geroepen en er werden korte, snelle bevelen gegeven. Het roode zoeklicht en het voortdurend geluid van glas dat in scherven viel, verhoogden de akeligheid en geheimzinnigheid.

En nu klonk er een kreet van een enkele, snijdende vrouwestem. Dadelijk daarop werd er een revolver-schot gelost. En nog een. Een ruit aan den straatkant werd verbrijzeld, de scherven vielen op de straat in splinters, zoodat het vreeselijke lawaai plotseling door de opening duidelijk hoorbaar was. Falkenberg hoorde een mannestem brullen : „Sla hem op zijn kop !” Daarop weer lawaai, geschreeuw en gestommel.

Falkenberg stooft naar de deur.

„Dat houd ik niet uit,” gilte hij, volkomen buiten zichzelf uit angst, „ik moet er heen. Laat me gaan !”

Maar de agent greep hem hard bij den arm en slingerde hem het vertrek in.

„Zoolang ik hier sta, komt u er niet in,” zeide de man barsch.

Tegelijkertijd richtte hij den blik op het huis aan den overkant, haastte zich naar het raam en hield het geweer gereed.

Einar volgde de richting van diens blik, — en ontdekte toen dat iemand langs de goot naar beneden wilde zakken.

„Die jonge vent had gelijk,” mompelde de agent, „iemand die handig is, kan werkelijk langs een goot naar beneden komen. Maar ontkomen zal hij niet.”

„Schiet u hem neer ?” vroeg Einar vol angst.

„Ik geef hem een schot in de beenen,” antwoordde de ander koelbloedig, terwijl hij den man aan den overkant met den loop van het geweer volgde.

Toen de man op straat stond en op het punt van te vluchten, nadat het eene raam na het andere in het huis geopend werd en men hem verwenschingen en bedreigingen toezond, loste de agent een schot. Dadelijk zakte de gedaante slap in elkaar.

„Rechter knie,” mompelde de agent, terwijl hij het geweer neer zette. Einar keek het raam uit om den gekwetste te zien. De ongelukkige wrong zich steunend, trachtte herhaaldelijk op te staan, maar zakte steeds weer ineen.

Plotseling hoorde Einar een eigenaardig lawaai, een gonzend, heesch geluid, dat van heel in de verte steeds naderbij kwam.

Hij leunde het raam uit om op straat te kijken, waar een monster met fonkelende oogen kwam aanstuiven. Het was een automobiel, die met razende vaart nader kwam.

Als het gebrul van een wild dier doorsneed het snijdend scherp getoeter de stille straat.

Einar trok zich van het raam terug, zijn oogen zochten de deur. Zijn stem klonk gesluierd van angst, toen hij fluisterde :

„Valentine's automobiel.”

gesteld, zette zij de anderen aan om weg te komen. Iedere seconde was kostbaar.

Zij veronderstelde dat Krag's hulp in een rijtuig naar Ada's schuilplaats gereden was. Hij moest er nu reeds zijn, zoodat er haast gemaakt moest worden wilde Valentine niet te laat komen.

De Spanjaard liep naar de zijkamer om zijn chauffeurspak en jas aan te doen.

Valentine en de Duitscher gingen naar den auto en namen plaats.

Het was nu vrij donker. De Duitscher maakte van de omstandigheid gebruik, dat men op den Spanjaard wachtte om de lantaarns van den auto aan te steken.

Niemand dacht meer aan Krag, die was immers absoluut onschadelijk. Bewusteloos, bebloed en verslagen en tenslotte aan handen en voeten gebonden. Met hem had men afgedaan, dacht Valentine, terwijl zij in den auto op den Spaanschen chauffeur zat te wachten. Krag was verslagen, nu kwam het er maar op aan om te verhinderen dat Ada gered werd. Maar zij had wat minder zeker omtrent Krag's onmacht moeten wezen. Want op hetzelfde oogenblik dat de drie menschen de kamer verlieten, opende hij de oogen. Die waren met bloed doorloopen en overspannen, maar toch sprak er een heftige energie en strijd lust uit.

Zijn bewusteloosheid had maar enkele seconden geduurd. Hij kwam tot zich zelf, toen hij bemerkte dat zijn handen en voeten vastgebonden werden.

Toen de Duitscher over hem heen boog, hield hij den adem in om zich niet te verraden en zonder een kík te geven, had hij zich door den Duitscher laten schoppen.

Maar zoodra hij alleen was, opende hij de oogen.

En toen flitste het door zijn brein wat er gebeurd was. Die plotselinge, onverwachte aanval. De slag op het achterhoofd. Hoe had zij in 's hemelsnaam de schurken kunnen waarschuwen ?

Hij keek de kamer rond.

Daar, door die deur rechts, waren ze gekomen. Valentine had voor de open kluis tegen hem gesproken.

En hij had heel den tijd naar haar gekeken om te verhinderen dat zij iets doen zou wat verdacht leek.

Valentine had vergeten de kluis te sluiten, toen zij de kamer verliet. Van het tapijt waarop hij lag, kon hij in het glanzend stalen gewelf zien.

Feitelijk was het heelemaal geen brandkast, maar alleen een soort tunnel naar de zijkamer. Daarom had Valentine natuurlijk zoo luid gesproken, terwijl zij in de kluis stond. Zij had zoo iets gezegd als :

„Ja, Asbjörn Krag, ik weet immers heel goed dat u gewonnen heeft, wat kan ik doen als u achter mij staat met opgeheven revolver ?”

Maar dat zeide zij natuurlijk niet om Krag te vleien en hem nog meer te overtuigen van zijn triomf. Zij zeide het alleen om het haar vrienden, die zich in de kamer er naast moesten bevinden, mede te deelen. Zij vertelde hun op die wijze dat hij met een revolver in de hand achter haar stond.

Dit stond gelijk met hen te bevelen om de kamer van den anderen kant binnen te dringen en hem te overvallen. En haar bevel was wet.

Dit alles flitste Krag door het hoofd. Hij had een bizonder talent om alle gebeurtenissen en waarnemingen tot een beeld te verzamelen. En dat heel snel. Op hetzelfde oogenblik dat hij de kluis zag, herinnerde hij zich de geforceerde stem van de roofspin en werd alles hem duidelijk. Het feit dat hij den Spanjaard in de zijkamer bezig hoorde drong als door een trechter tot hem door en bevestigde zijn vermoeden.

Wat stond hem nu te doen ? Hij begreep heel goed dat Ada en haar medeplichtigen weldra onder weg naar Ada zouden zijn. En dat terwijl redding zoo nabij was geweest !

Het zou een bagatel zijn voor Ada's ervaren bende om Jens en de solide, maar eenigszins onintelligente agenten te overwinnen. Einar Falkenberg, die bijna niet meer toerekenbaar was van angst en spanning niet minder.

Zou het spel dus geheel verloren zijn ?

Als hij maar los kon komen ! Maar hoe ? Hij voelde zich nog zwaar in het hoofd na den slag en voelde het bloed op zijn wang en langs zijn hals stollen. Bovendien was hij immers aan handen en voeten gebonden, hij kon zich bijna niet bewegen. Met een zekere droevige resignatie moest Krag bekennen dat alles verloren was. Terwijl hij hier lag, kon Valentine de grootste wrede heden begaan, Ada uit de handen van Jens en de politie rukken, en met behulp van Ada als levende gijzelaarster Falkenberg zooveel geld afpersen als zij wilde.

Zijn blik gleed over den vloer. Daar schitterde iets bij een poot van een stoel.

Zijn revolver.

En het was of het gezicht van dat dierbaar voorwerp hem nieuwen moed gaf.

(Wordt vervolgd)

PANDER
ZONEN

DEN HAAG

AMSTERDAM
ROTTERDAM

VITRAGE SPREIEN

180 x 225 vanaf f 4,80

VOOR

Grapjes.

Een licht-aangeschoten student keert om ongeveer drie uur des nachts van een fuifje naar zijn kamers terug. Onderweg belt hij aan een huis aan, welks bewoners natuurlijk al lang in diepe rust liggen. Op zijn herhaald schellen wordt er eindelijk een raam geopend.

„Weet u, dat er een raam bij u open staat, mijnheer?” vraagt de student.

„Neen, welke dan?”

„Dat is nogal duidelijk,” zegt de pretmaker. „Het raam waar je zelf uit kijkt.”

Jan, die tien jaar oud is, heeft van zijn vader een polshorloge gekregen. U weet wel, zoo'n horloge dat je eerst een paar keer rond je hoofd en dan tegen den muur moet slingeren, wil het loopen.

Toen hij 's middags uit school kwam, riep hij al in de gang zijn vader opgewonden toe:

„Weet u, dat de klok van het postkantoor een half uur vóór gaat?”

Snip en Snap hadden het over mensen die hakkelen.

„Het lastigste in mijn heele leven was een man te verstaan die doof en stom was en die tevens hakkelde,” zei Snip.

„Hoe kan nu een stomme hakkelen?”

„Gemakkelijk genoeg,” hernam Snip. „Hij had reumatiek in zijn vingers.”

De vrouw van een tooneelspeler wachtte haar man op in zijn kleedkamer. Hij was dien avond opgetreden in de heldenrol van een nieuw stuk.

„En, hebben ze geapplaudiseerd voor je?” vroeg zij nieuwsgierig.

„Geapplaudiseerd?” hernam hij. „Ze hebben een leven gemaakt als een rups die met rubber hakken over een kleed loopt.”

Puntdichten.

DE MARKEN-DEBACLE.

*Men kan den Mark thans vergelijken
Met een defecte vliegmachien:
Hij is z'n koers volkomen kwijt en
Geeft ons een nooddaling te zien.*

VROUWELIJKE BEZUINIGING.

*De vrouw geeft met bezuiniging
Een voorbeeld aan ons, heeren;
Zie slechts, hoe weinig zij behoeft
Met hare zomerkleeren!*

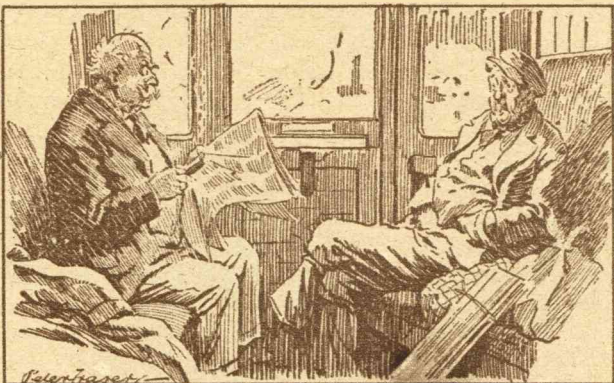
STRAATTOONEELTJE.

*Een menschenzee dringt op de brug;
Geen hulp daagt... 't Wordt steeds later...
Een kind? Een vrouw? vraagt u met schrik.
Welneen! Een hoed te water!!*

AAN DE SPAARDERS!

*Weest thans voorzichtig met uw spaarpot,
Belegt uw duitjes extra goed,
Want anders kunt ge zeker wezen,
Dat ge er flink bij leggen moet.*

J. Cats Jr.

De lezende heer: „Zeg, kunt U niet eens ophouden met het fluiten van dat vervelende deuntje?”

De ander: „Neem me niet kwalijk, maar dat ding zit al wekenlang in mijn hoofd.”

De lezende heer: „Nou, laat het er dan niet zoo dikwijls uit!”

Allerlei Wetenswaardigs.

HOEVEEL BIOSCOPEN ZIJN ER?

Héél wat, zult u zeggen! — Inderdaad, er zijn er heel wat, luister u maar:

De Vereenigde Staten van Amerika houden het record; zij tellen er 18.000. Dan volgen Duitschland met 3.731 en Rusland met 3.500. Engeland komt nummer vier, want het heeft er 3000.

Het totaal der bioscopen in Europa bedraagt 18.393, waarvan Frankrijk er 2.400, Italië 2.200, Oostenrijk 800, België 778, Scandinavië 703, Polen 300, ons land 227, Hongarije 180, Spanje 156, Tsecho-Slowakije 123, Zwitserland 123, Joego-Slavië 117, Turkije 32 en de Balkan er 23 hebben.

Zuid-Amerika telt 1200 cinema's, Canada 750 en Midden-Amerika 500.

Afrika, Azië en Australië hebben 1361 bioscopen, zoodat het totaal voor heel de wereld 47.000 cinema's wordt.

NAGEL-FEITEN.

Vinger-nagels groeien sneller in den zomer dan in den winter. Dit is één bijzonderheid omtrent uw nagels. Maar er zijn er meer. Zoo groeien bijv. de nagels van uw rechterhand sneller dan die van uw linkerhand, en er zijn geen twee nagels die even snel groeien.

De gemiddelde tijd dien iedere nagel noodig heeft om zijn volle lengte te bereiken is vier en een halve maand. Een mensch van zeventig jaar heeft daarom honderdzesentachtig maal zijn nagels vernieuwd.

Hij: „Ik zou een visch willen wezen om in uw aas te kunnen happen...”

Zij: „Geneer U niet, het doosje met pieren staat vlak naast u.”

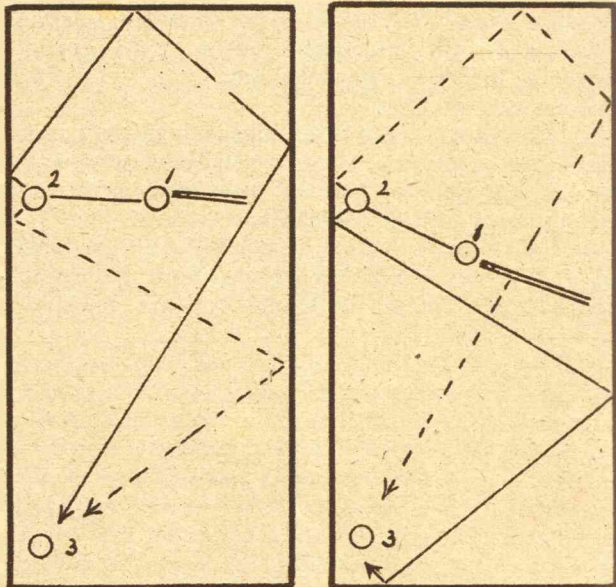
IEDEREEN

Biljarten.

Wenken voor de praktijk.

Als onder het spel de ballen komen te liggen in den stand, welke weergegeven wordt door afbeelding I weten de meeste biljarters, ook de zwakke wel, dat de beste manier om te caramboleeren die is over drie banden, zooals de teekening doet zien.

Anders wordt de zaak echter bij de positie van diagram II.

Ook nu is de carambole te maken als bij I en zwakke biljarters doen dit dan ook altijd. Doch in dit geval is het een groote fout omdat bal 2, die uiteraard dun geraakt moet worden, hierdoor te ver van bal 1 en 3 verwijderd blijft na het caramboleeren. De juiste wijze waarop deze stoot behandeld moet worden geeft de teekening weer.

Aan de kwestie: „hoe men wel en niet moet biljarten” zullen eenige volgende rubrieken gewijd worden.

BILJARTER.

Wist U

dat een ervaren sigarettenmaakster per dag 2500 sigaretten kan rollen?

dat een rups twee maal zijn eigen gewicht aan voedsel per dag eet?

dat de bevolking van Noorwegen in vergelijking met zijn oppervlakte het geringst is van Europa?

dat men aanneemt dat iedere vierkante Engelsche mijl van den Oceaan een bevolking heeft van 120.000.000 visschen?

dat de huisvlieg het verstandigste insect is, dat zijn intelligentie die van de mier en de bij overtreft? Een autoriteit verzekert dat zij honderd maal sneller kan denken dan een mensch.

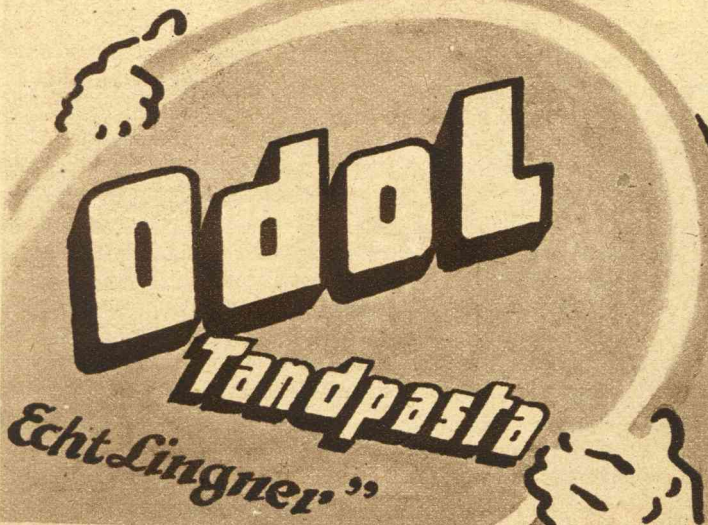
Wijsheid in een notedop.

Gewoonten zijn eerst spinnewebben, tenslotte kabels.

Spaarzaamheid is de gemakkelijke stoel voor den ouderdom.

Het beloofde land is het land waar men niet is.

Gij zijt meester van het ongesproken woord; het gesproken woord is meester van u.

ODOL
TAND PASTA

U kunt gerust **ODOL-TANDPASTA** nemen en dit als zelfstandig mondreinigingsmiddel, of naast Odol, gebruiken. De langdurige antiseptische werking van het Odol is algemeen bekend. De **ODOL-TANDPASTA** smaakt aangenaam en verfrischend, bezit een groot reinigingsvermogen zonder het glazuur aan te tasten en werkt, door haar hoog gehalte aan werkzame, doch onschadelijke zouten, zacht desinfecteerd. Bovendien verhindert zij, bij dagelijks gebruik de leelijke verkleuring der tanden en het aanzetten van tandsteen.